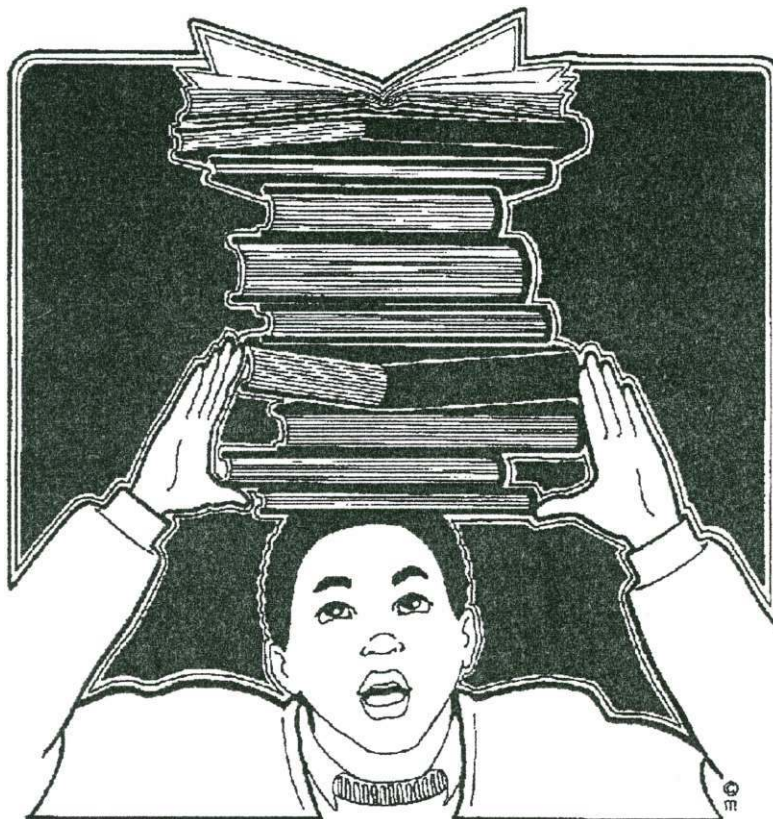

10ο ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ ΕΚΘΕΣΕΩΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΚΤΗΣ ΤΑΞΗΣ

1996

Έκδοση του Συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Τα χελιδόνια αφήνουν την πρώτη τους φωλιά,γονείς και δάσκαλοι ευχόμαστε καλό τους ταξίδι.

Μέσα από τα κείμενα των παιδιών αξιολογούνται τα ίδια και το εκπαιδευτικό έργο του σχολείου.

Ευχαριστούμε τους δασκάλους των τάξεων:

ΣΤ1 Μπαξεβάνο Γεώργιο

ΣΤ2 Φελάνη Λάζαρο

Στ3 Αργύρη Αθανάσιο

Νίκος Κωνσταντουλέας

Πρόεδρος Δ.Σ.

Συλλόγου Γονέων-Κηδεμόνων

1θου Δημ.Σχολείου

"Τι προτιμώ, βουνό, κάμπο ή θάλασσα και γιατί;"

Αυτή είναι μια δύσκολη εκλογή, γιατί ο κάθε τόπος έχει τα δικά του χαρίσματα. Πρώτα είναι ο πρασινοφυλλένος κάμπος που τραβάει την προσοχή σου, αν ξυπνήσεις σ' ένα μικρό σπιτάκι στα περίχωρά του. Είναι και οι παραφορτωμένοι, από σιτάρι, αγροί, που φαντάζουν χρυσοκίτρινοι στο φως του ήλιου.

Είναι και η γαλανομάτα θάλασσα, με τη γεμάτη ιώδιο μυρουδιά της να αρωματίζει τις μικρές ταβερνούλες που είναι σαν κηλίδες διασκορπισμένες στις ακτές. Η θάλασσα προσφέρει τροφή και διασκέδαση, δίνοντας τα ψάρια της για φαγητό και τα νερά της για τη διασκέδαση των μυριάδων εργαζομένων που πήραν την καλοκαιρινή άδειά τους.

Ομως εγώ θα προτιμήσω τους γέρους, με τα λευκά τους μαλλιά και γένια που τα απλώνει παντού ο άνεμος, τα βουνά. Τα βουνά, αλλιώς όρη, κρύβουν στο γεμάτο δέντρα φόρεμά τους λογίων λογίων ζωντανά. Το ανάλαφρο αεράκι δίνει στα δέντρα μια περίεργη στάση. Μικρές καλυβούλες είναι διασπαρμένες κάτω από τα ψηλά φυτά με τον ξυλώδη κορμό.

Σαν προχωρήσεις προς την κορυφή θα νιώσεις το παγερό κρύο να σου θρυμματίζει τα κόκαλα από τις συχνές χιονοθύελλες, το άσπρο τοπίο κινδυνεύει να καταλήξει παγωμένο.

Παρ' όλα αυτά, τα όρη έχουν μια ξεχωριστή μαγεία. Μόλις φτάσεις στην κορυφή θα νιώσεις τον ήλιο να πλημμυρίζει τα μάτια σου καθώς χαϊδεύει τα μαλλιά σου ο άνεμος. Από 'κει πάνω έχεις θαυμάσια θέα. Τα τελευταία ίχνη χιονιού τα διακρίνεις πολύ ψηλά. Το πράσινο σεντόνι καλύπτει όλη την υπόλοιπη έκταση.

Πραγματικά το βουνό είναι υπέροχο. Μετά την κουραστική ανάβαση ανταμείβεσαι με το παραπάνω!

Παρ'όλο που όλα τα μέρη είναι πολύ ωραία και όλα τα τοπία φανταστικά θα προτιμήσω το βουνό.

Αλέξης Φίλος, ΣΤι

"Τι προτιμώ, βουνό ή θάλασσα και γιατί"

Και το βουνό και η θάλασσα μου αρέσουν τόσο, που δεν ξέρω ποιο από τα δύο να προτιμήσω. Αν με ρωτούσαν πού θέλω να παραθερίσω, σε βουνό ή σε θάλασσα, θα σκεφτόμουν πολύ πριν απαντήσω.

Το βουνό με το δροσερό αεράκι του με το πυκνό δάσος του και την ωραία θέα του με μαγεύει. Ενα εξοχικό σπίτι χωμένο μέσα στα σκιερά πεύκα του είναι πάντα η μεγάλη μου επιθυμία. Δεν υπάρχει πιο ωραίο πράγμα από το να κοιμηθείς εκεί και να

σε νανουρίζει τη νύχτα το γλυκό σφύριγμα του κότσυφα και να σε ξυπνά το πρωί το ευχάριστο κελάηδημα του κορυδαλλού. Το θέαμα της ανατολής του ήλιου από μια βουνοκορφή είναι πάντα κάτι το υπέροχο! Η γαλήνη και η ησυχία του, η μοναξιά και η ομορφιά του, σε δένουν ψυχικά μαζί του και το αγαπάς.

Μα μήπως η θάλασσα; Τα αφρογάλανα κύματά της σε μαγεύουν. Καθώς το κύμα σπάει και φυλάει την αμμουδιά, μπαίνεις ανάμεσα και παίζεις μαζί του, σαν είναι κάποιος φίλος σου. Όταν ξαπλώνει στην ήσυχη ράχη της και κάνεις το μπάνιο σου, χαίρεσαι, σαν να είσαι ξαπλωμένος σ' ένα βασιλικό κρεβάτι.

Κάθε καλοκαίρι ξετρελαίνομαι κοντά της. Γίνεται η μεγάλη αγάπη μου. Αν ήταν δυνατό θα έμενα όλη τη μέρα κοντά της. Πού αλλού μπορώ να δροσιστώ, πού αλλού μπορώ να παίξω και να χαρώ τόσο, όσο στη θάλασσα;

Οι δροσερές ακρογιαλιές της είναι για μένα όλο το καλοκαίρι ένα κομμάτι παραδείσου. Ένα εξοχικό σπίτι κοντά σε μια ωραία θάλασσα με καθαρή και μεγάλη αμμουδιά θα το προτιμούσα περισσότερο παρά αν βρισκόταν το ίδιο τούτο σπίτι στο βουνό. Χωρίς να θέλω να υποτιμήσω το βουνό ομολογώ ότι προτιμώ τη θάλασσα. Κοντά τις νιώθω περισσότερο χαρά και περνώ πιο ευχάριστα τις ώρες μου.

Ηρώ Πλιάτσικα, ΣΤ'ι

"Η δημοκρατία"

Η Δημοκρατία είναι το καλύτερο πολίτευμα διακυβέρνησης μιας χώρας σύμφωνα με το οποίο την εξουσία ασκεί ο λαός μέσω των εκλεγμένων αντιπροσώπων του.

Γεννημένη στην αρχαία Αθήνα του Περικλή, αποτελεί όνειρο για χώρες που κυβερνούνται με απολυταρχικά καθεστώτα. Σε μια δημοκρατικά κυβερνώμενη χώρα οι πολίτες είναι ίσοι κι έχουν ίσα δικαιώματα καθώς και ίσες υποχρεώσεις. Κρίνονται αξιοκρατικά με βάση την εργατικότητα και τα προσόντα τους κι όχι με βάση την καταγωγή τους ή την οικονομική τους κατάσταση.

Η δημοκρατία είναι το πολίτευμα όπου ο πολίτης διαλέγει με νόμιμες εκλογές αυτούς που θέλει να τον κυβερνήσουν. Μπορεί το θεμέλιο της να είναι η ισονομία και η ελευθερία όχι όμως η ασυδοσία. Ο δημοκρατικός πολίτης γνωρίζει ότι η ελευθερία του σταματά εκεί που αρχίζει η ελευθερία του άλλου.

Η χώρα μας, πατρίδα της δημοκρατίας, βασανίζεται κατά καιρούς από βασιλικά και δικτατορικά καθεστώτα. Σκοπός μας λοιπόν ως νέων ανθρώπων και μελλοντικών πολιτών είναι η διατήρηση και η εξέλιξη αυτού του πολιτεύματος.

Δημήτρης Γιουντής, ΣΤ'ι

"Τι ακούω κι εγώ ή τι βλέπω σε μια φανταστική περιοδεία μου στη γη"

Ακούω πέρα απ' τα άκρα της γης το κελήδημα των πουλιών και των χελιδονιών. Ακούω το μούγκρισμα των λιονταριών, πέρα στην άγρια δύση. Ακούω πέρα, στα ψηλά βουνά τον τσομπάνο να φωνάζει στους σκύλους του και στα πρόβατά του. Ακούω πέρα στη μακρινή θάλασσα τον καπετάνιο να φωνάζει μες στο πλοίο του. Ακούω από την άλλη γειτονιά να γαβγίζουν στον κήπο.

Ακούω τους χωριάτες που μιλούν για διάφορα πράγματα, όπως: μιλούν για χωράφια τους, να κουτσομπολεύουν άλλους ανθρώπους, να λένε το φλιτζάνι σε μερικούς κ.ά. Ακούω τους συμμαθητές μου να διαβάζουν το μάθημα της ημέρας. Ακούω μεσ' από την τηλεόραση τους βουλευτές να συνεννοούνται μεταξύ τους. Ακούω τα όμορφα και τα ωραία τραγούδια των Ελλήνων. Ακούω κάθε βράδυ στις αθλητικές ειδήσεις, πως ο Παναθηναϊκός πήρε το ευρωπαϊκό κύπελλο. Ακούω στο συμβούλιο γονέων, το δάσκαλο μας να μιλάει.

Βλέπω την Ακρόπολη με τα ωραία αξιοθέατά της. Βλέπω στην απέραντη, τη γαλάζια και ατέλειωτη θάλασσα τα καράβια, τα πλοία, τα δελφίνια και τις φάλαινες, που είναι πολύ ωραία. Βλέπω τα πανύψηλα όρη των Ιμαλαΐων. Βλέπω μια γυναίκα στο καφενείο να λείει τον καφέ στη φίλη της. Βλέπω τα ανθισμένα δέντρα, που μοιάζουν σαν το κάτασπρο χιόνι. Βλέπω τα όμορφα σπίτια των Ιωαννίνων. Βλέπω τους χωριάτες που σκαλίζουν τα χωράφια τους. Βλέπω τα πρόβατα να τρώνε χόρτο στα καταπράσινα λιβάδια. Βλέπω τα ζώα πάνω στο βουνό με τα κιάλια μου. Βλέπω...

M. Ζωγράφη, ΣΤ'/

"Η αποταμίευση και τα αγαθά της"

Η αποταμίευση είναι μια πράξη λογική. Από τα πολύ παλιά χρόνια οι άνθρωποι αποταμίευαν τα αγαθά που τους περίσσευαν κι αργότερα τα χρήματά τους. Στη βόρεια Ιταλία στην περιοχή της Λομβαρδίας δημιουργήθηκε η πρώτη τράπεζα. Έτσι η αποταμίευση έγινε πιο εύκολη.

Υπάρχουν πολλά φτωχινά παραδείγματα αποταμίευσης: Το "πλοίο της ερήμου", η καμήλα, αποθηκεύει νερό και λίπος στην καμπούρα της κι έτσι δεν χρειάζεται φαΐ και νερό για πολλές μέρες. Άλλο παράδειγμα είναι τα μυρμήγκια και οι σκίουροι που όλο το καλοκαίρι μαζεύουν την τροφή για το χειμώνα. Μερικές παροιμίες αναφέρονται στην αποταμίευση όπως: "Φασούλι το φασούλι γεμίζει το σακούλι". Ένα φασόλι δεν είναι τίποτα, αλλά αν τα μαζέψουμε ένα ένα, μπορούν να γεμίσουν ένα μεγάλο σακί. Άλλη παροιμία είναι: "Σταλαγματιά σταλαγματιά γεμίζει η στάμνα η πλατιά". Μια σταγόνα δεν αξίζει τίποτα, μα πολλές σταγόνες μπορούν να γεμίσουν μια μεγάλη στάμνα.

Κι άλλο παράδειγμα είναι η Ελβετία που χάρη στην αποταμίευση που κάνουν οι πλούσιοι στις τράπεζες της η κυβέρνηση παίρνει δάνεια για να φτιάξει κοινωφελή

έργα, όπως δρόμους αεροδρόμια και πανάκριβα καταφύγια για περίπτωση πυρηνικού πολέμου. Ένα ακόμα φωτεινό παράδειγμα -που λίγοι το θυμούνται- είναι το μυαλό που αποθηκεύει μεγάλη ποσότητα από γνώσεις χωρίς ποτέ να τελειώνουν οι χώροι του και χωρίς να μπουκώσει από τις πολλές γνώσεις.

Η αποταμίευση έχει δύο στόχους:

1. Να μαζεύουμε χρήματα για περίπτωση ανάγκης (απώλεια εργασίας, ξαφνική ασθένεια, φυσικές καταστροφές κλπ)
2. Ο δεύτερος στόχος της αποταμίευσης είναι να δημιουργήσουμε ένα κεφάλαιο που να φτάνει για την αγορά χρήσιμων πραγμάτων (σπίτι, αυτοκίνητο, αγρόκτημα κ.ά.)

Με την αποταμίευση, λοιπόν, εξασφαλιζόμαστε από απρόβλεπτες αντιξοότητες και μας δίνει τη δυνατότητα να κάνουμε τα όνειρά μας πραγματικότητα. Οι αρχαίοι έλεγαν "Παν μέτρον άριστον", δηλαδή ότι όλα πρέπει να είναι με μέτρο. Έτσι πρέπει να κάνουμε σωστή αποταμίευση και όχι να φτάνουμε στα άκρα όπως η φιλαργυρία ή η σπατάλη. Είναι καλό να αποταμιεύουμε τα χρήματά μας από μικρή ηλικία, εξοικονομώντας μικρά ποσά από το χαρτζιλίκι μας. Ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο και του έδωσε λογική για να ξεχωρίζει το καλό απ' το κακό. Έτσι λοιπόν ο άνθρωπος βρήκε πως η αποταμίευση είναι μια πράξη καλή και χρήσιμη.

Λουκάς Αυγέρης, ΣΤ'ι

"Η Πρωτομαγιά"

Ηρθε η Πρωτομαγιά! Η φύση γιορτάζει. Ολοι πηγαίνουν στην εξοχή, για να γιορτάσουν τον ερχομό του Μάη. Η Πρωτομαγιά είναι διπλή γιορτή: των λουλουδιών, αλλά και των εργατών, που με τους αγώνες τους απέκτησαν δικαιώματα που τα γιορτάζουν αυτή τη μέρα. Η κίνηση στους δρόμους είναι μεγάλη. Λεωφορεία, φορτηγά, κούρσες, όλα γεμάτα από μικρούς και μεγάλους.

Η Πρωτομαγιά καθιερώθηκε πριν από πολλά χρόνια ως γιορτή των εργατών. Οι εργάτες κάνουν συγκεντρώσεις και διάφορες εκδηλώσεις. Ολοι βρίσκονται ενωμένοι, δείχνουν τη δύναμή τους και την πίστη τους στον αγώνα για καλύτερες συνθήκες δουλειάς, δικαιότερης πληρωμής και πιο καλής ζωής. Οι εργαζόμενοι γιορτάζουν τα δικαιώματά τους, την ελευθερία που κέρδισαν με αγώνες για μια καλύτερη ζωή. Τιμούν τους αγωνιστές που πολέμησαν για τις αργίες, το οκτάωρο εργασίας και τα επιδόματα που κάνουν τη ζωή μας καλύτερη. Την Πρωτομαγιά οι πόλεις και τα χωριά ερημώνουν. Ολοι οι άνθρωποι ξεχνούνται στην εξοχή. Χαίρονται τις ομορφιές της ανοιξιτιάτικης φύσης. Τραγουδούν, γλεντούν και κόβουν λουλούδια. Φτιάχνουν στεφάνια και τα κρεμούν στα μπαλκόνια και στις πόρτες των σπιτιών. Ολη η φύση ντύνεται στα γιορτινά της. Είναι στολισμένη με πολύχρωμα αγριολούλουδα και μοσχομυρίζει.

Ο ήλιος λάμπει στον ουρανό, δεν υπάρχουν σύννεφα. Είναι καταγάλανος. Οι κάμποι είναι κεντημένοι μ¹ ένα πολύχρωμο χαλί από φανταχτερά χρώματα. Μοσχοβολά όλη η πλάση.

Τα πουλιά στα πράσινα κλαδιά των δέντρων κελαηδούν χαρούμενα. Οι μέλισσες και οι πολύχρωμες πεταλούδες βουίζουν και πετούν πάνω από τα ευωδιαστά λουλούδια.

Οι άνθρωποι στην εξοχή είναι χαρούμενοι και ευτυχισμένοι από την πανέμορφη φύση. Πόσο όμορφη είναι η Πρωτομαγιά, η γιορτή των λουλουδιών. Είναι το σύμβολο των ελευθεριών και των δικαιωμάτων των εργαζομένων για πιο καλή, πιο ανθρώπινη ζωή.

Βασίλης Τάσσης, ΣΤ'ι

"Η Πρωτομαγιά"

Σαν ακούω τη λέξη Πρωτομαγιά, έρχονται στο νου μου: λουλούδια, άνοιξη, εξοχή, ξεγνοιασιά, απεργία εργατών, Σικάγο.

Η σημασία της Πρωτομαγιάς είναι διπλή. Είναι και μέρα αργίας και μέρα απεργίας. Είναι μέρα αργίας, γιατί τα σχολεία κλείνουν τις αγκαλιές τους, τα μαγαζιά κρεμούν την ταμπέλα "ΚΛΕΙΣΤΟΝ" στις πόρτες τους. »

Όταν ο καιρός είναι σύμμαχος του ανθρώπου, οι συνθήκες είναι πιο ευνοϊκές, άρα η μέρα γίνεται πιο ευχάριστη. Οι άνθρωποι ξεχνούν στην εξοχή, για να χαρούν την ομορφιά της φύσης. Οι μεγάλοι ξεχνούν τη σοβαρότητά τους, τις δουλειές τους, τα προβλήματά τους. Γίνονται κι αυτοί μικρά σκανταλιάρικα παιδάκια. Μόνο κάτι εκατοχρονίτισσες γριούλες και μερικοί γεροντάκοι με κάτασπρα μαλλιά λιάζονται στις πολυθρόνες τους και χαμογελούν, θυμούμενοι τα παλιά. Οι πόλεις ερημώνουν. Οποιος ξένος έρθει στην πόλη την Πρωτομαγιά θα μείνει έκπληκτος.

Όταν, όμως, ο καιρός δεν κάνει το χατίρι του ανθρώπου, τι γίνεται; Χάνεται η χαρά; Όχι, βέβαια. Συναντιούνται στα σπίτια τους, γλεντάνε, γελούνε, παίζουνε, πάντα στα σπίτια τους. Όσο κι αν το θέλει ο καιρός, το χαμόγελο δε σβήνει στα χείλη, τα σύννεφα δε συννεφιάζουν τα πρόσωπα, οι ακτίνες του κρυμμένου ήλιου εισχωρούν στις καρδιές και τις ζεσταίνουν.

Καθένας μπορεί να δει και να θαυμάσει την έκρηξη ομορφιάς της φύσης. Η πρωτομαγιά δεν είναι η πρώτη μέρα της άνοιξης, όμως είναι ίσως η πιο γιορτινή και χαρούμενη. Παροτρύνει και τους πιο επιφυλακτικούς ανθρώπους να χώσουν μέσα στις ντουλάπες τα χοντρά ρούχα, τα μουντά χρώματα, να φορέσουν έντονα, φωτεινά χρώματα, χρώματα της άνοιξης!

Όμως η 1η Μαΐου δε σημαίνει μόνο ξεκούραση και παιχνίδι. Είναι και μέρα αυτοκριτικής και περισυλλογής. Όλοι πρέπει να θυμόμαστε την ιστορική απεργία των εργατών στο Σικάγο το 1886, στην προσπάθειά τους να ξεφύγουν από την αδικία και την εκμετάλλευση.

Μέχρι τότε οι εργάτες δούλευαν δώδεκα ώρες το εικοσιτετράωρο. Το μεροκάματο ήταν ελεεινό και δυσανάλογο σε σχέση με τα οικογενειακά τους καθήκοντα. Δεν ήταν άνθρωποι. Ήταν μηχανές, μηχανές που δούλευαν αδιάκοπα. Εργάζονταν σαν σκυλιά, για να ζουν πλουσιοπάροχα οι μεγαλοκαρχαρίες.

Αυτή η μεγάλη αδικία συσσωρευόταν στην ψυχή των εργατών. Κι όλο αυτό το κακό ξέσπασε σ' ένα μεγάλο "Γιατί;". Γιατί αυτή η αδικία; Γιατί αυτή η τρισάθλια ζωή; Γιατί η εκμετάλλευση;

Ετσι, «λοιπόν, αποφασίστηκε η μεγάλη απεργία. Οι αθώοι εργάτες πρόταξαν τα στήθια τους μπροστά στους εργοδότες και τους αστυνομικούς. Εγιναν μάχες. Αγνό αίμα χύθηκε στους δρόμους. Μα τελικά έγινε το θέλημα των εργατών. Οι συνθήκες δουλειάς έγιναν πιο ανθρώπινες, φυσιολογικότερες.

Γι' αυτό, δεν πρέπει να ξεχνάμε τη θρυλική απεργία του 1886. Είναι χρέος κι υποχρέωση μας να θυμόμαστε τους εργάτες εκείνους που έχυσαν το αθώο τους αίμα. Ετσι, την Εργατική Πρωτομαγιά την τιμάμε με πορείες και συνθήματα.

Καλό είναι, λοιπόν, να χαιρόμαστε το γιορτασμό της φύσης και τον ερχομό του Μαΐου, αλλά και να απονέμουμε φόρο τιμής σ' εκείνους τους ανθρώπους που πολέμησαν για το δίκιο και δικαιώθηκαν.

Όλγα Μπαλωμένου, ΣΤ'ι

"Η 28η Οκτωβρίου 1940"

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε που ο επιβλητικός ήχος των σειρήνων του μεγάλου συναγερμού της 28ης Οκτωβρίου αφύπνισε τον ελληνισμό. Αυτήν την φθινοπωρινή μέρα του 1940, η Ελλάδα κλήθηκε πάλι να ποτίσει με το αίμα των παιδιών της το αμάραντο δέντρο της ελευθερίας, δίνοντας θάρρος πίστη κι ελπίδα σ' όλους τους σκλαβωμένους λαούς.

Τότε ολόκληρη η Ευρώπη ήταν κατατρομοκρατημένη από τις ύπουλες και ανανδρες πράξεις των Ιταλών και των Γερμανών του Χίτλερ. Και μόνο εδώ στο μικρό κομμάτι αυτό της γης, στην πατρίδα μας, βρήκε αντίσταση ο εχθρός.

Οι Έλληνες όρθωσαν το ανάστημά τους και γιγάντωσαν την αδάμαστη ψυχή τους, βροντοφωνάζοντας "ΟΧΙ" στον Ιταλό δικτάτορα Μουσολίνι.

Ο πόλεμος έχει ξεσπάσει. Ολόκληρη η ανθρωπότητα παρακολουθούσε τον άνισο και ηρωικό αγώνα για την υπεράσπιση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και τιμής. Οι απόγονοι των Μαραθονομάχων και των Τουρκομάχων πολεμούσαν στα βορειοηπειρώτικα κακοτράχαλα βουνά, ξαναγράφοντας νέες σελίδες δόξας στην ιστορία της ανθρωπότητας.

Η Ελλάδα, η χώρα των δοξασμένων αγώνων, θεών και των ημίθεων, δεν άφησε ποτέ να την πατήσει βάρβαρο πόδι. Γι' αυτό οι Έλληνες δεν έδιναν σημασία στις πολυάριθμες μεραρχίες του Ιταλού δικτάτορα.

Ήξεραν πως έπρεπε να κρατήσουν την ελευθερία τους με κάθε θυσία. Και την κράτησαν γιατί το χόμα της Ελλάδας μας, το χλιοπότιστο με αίμα, το φύλαγαν γερά τα στήθια τους, που με περηφάνια ορθώνοντας μπροστά στα βόλια των εχθρών.

Οι Έλληνες κάνουν πολλές θυσίες κι ας είναι ακριβές. Έτσι και το 1940, πολέμησαν και σκοτώθηκαν για τα μεγαλύτερα ιδανικά της ελληνικής φυλής: για την πατρίδα, τη θρησκεία και την οικογένεια. Και πέτυχαν στο σκοπό τους. Το μεγάλο θαύμα έγινε! Ο μεγαλοπρεπής Γολιάθ νικήθηκε από το μικροσκοπικό και αντρείο Δαβίδ.

Οι ήρωες, το γλυκό εκείνο πρωινό του Οκτωβρίου, ενωμένοι και φωνάζοντας τη λέξη "ΑΕΡΑ", άρπαξαν τα όπλα και άρχισαν να πολεμούν γενναία. Και πολλοί απ' αυτούς πέθαναν στον ανθό της νιότης τους, γράφοντας με το αίμα τους χρυσές σελίδες στην ελληνική ιστορία.

Σ' αυτόν τον άγριο πόλεμο, πολέμησαν όλοι, άντρες, γέροι, γυναίκες και παιδιά. Οι γυναίκες έφτιαχναν μάλλινα ρούχα για τους πολεμιστές των χιονισμένων βουνών της Ελλάδας και οι γέροι έδιναν κουράγιο στους ηρωικούς άντρες, που πολεμούσαν για την πολυπόθητη ελευθερία.

Με ψυχραιμία και γενναιότητα, με θάρρος και πίστη στα ιδανικά της ελευθερίας και της πατρίδας, ξεκινούσαν όλοι για να χυθούν στη μάχη και τελικά ήρθε η μέρα αυτή η μέρα που θα είναι το φως της Ελλάδας που οι σκλαβωμένοι είδαν ξανά τη γαλανόλευκη σημαία να κυματίζει στην Πίνδο.

Έτσι, για όλα αυτά κάνουμε, όπως και κάθε χρόνο μια γιορτή στο σχολείο για να τιμήσουμε τους πολεμιστές και το λαμπρό "ΟΧΙ", που θα γραφτεί με χρυσές σελίδες στην Ιστορία.

Στη γιορτή είπαμε πολλά τραγούδια και ποιήματα. Εκτός από τη γιορτή κάναμε και την παρέλαση. Όλα τα σχολεία, τα γυμνάσια κτλ., οι στρατιώτες, αυτοί που πολέμησαν το '40 και ζουν ακόμη παρελάζουν εκεί.

Έτσι, μια χούφτα Έλληνες νίκησαν τους χιλιάδες στρατιώτες του Μουσολίνι. Η 28η Οκτωβρίου απόδειξε για άλλη μια φορά τη μεγαλοσύνη της Ελλάδας.

"Η μεγαλοσύνη στα Έθνη δε μετριέται με το στρέμμα, μα με της καρδιάς το πύρωμα μετριέται και με αίμα".

Κωνσταντίνο. Παπάζογλου, ΣΤ'ι

"Τι θα μπορούσα να κάνω για να γίνει ο κόσμος καλύτερος"

Όπως έχουμε διαβάσει στις εφημερίδες, όπως έχουμε ακούσει στις τηλεοράσεις, γίνονται πόλεμοι και σκοτώνονται άνθρωποι απ' όλο τον κόσμο, τα ναρκωτικά σκοτώνουν παιδιά και γονείς. Υπάρχουν άνθρωποι που είναι άρρωστοι, υπάρχουν οικογένειες που χωρίζουν... Τα ναρκωτικά πηγαίνουν στα σχολεία.

Ο κόσμος αυτός είναι κρίμα να πεθαίνει μέρα με τη μέρα. Γίνονται δυστυχήματα κάθε μέρα, πεθαίνουν άνθρωποι από τον πόλεμο, από ναρκωτικά, υπάρχουν ακόμα και οι άνθρωποι που σκοτώνονται μεταξύ τους κ.ά.

Εγώ θα μπορούσα να κάνω για να γίνει ο κόσμος καλύτερος τα εξής πράγματα: πρώτα πρώτα θα παρακαλούσα να σταματήσει ο πόλεμος στη Βοσνία, να σταματήσουν τα ναρκωτικά, να μη σκοτώνονται άνθρωποι μεταξύ τους και να μη τους παρατάνε πληγωμένους στο δρόμο, αυτά θα αν θα μπορούσα και περισσότερο ακόμα για να γίνει ένας νέος κόσμος σ' αυτή τη γη που ζούμε όλοι μας. Ένας καινούργιος κόσμος θα μ' ευχαριστήσει αν σταματήσουν όλα αυτά που έγραψα παραπάνω. Οι άνθρωποι αυτοί έχουν καρδιά και ψυχή για να πεθάνουν ιδίως τα νεογέννητα παιδιά και τα μεγαλύτερα. Στα νοσοκομεία που γεννούν οι γυναίκες όλου του κόσμου αυτού θα έλεγα: να μη κάνουν εμπόριο βρεφών και να μη λένε στις μητέρες πως πέθαναν τα παιδιά τους. Αν σταματήσουν όλα αυτά δεν θα έχουν εφιάλτες οι άνθρωποι όταν κοιμούνται τη νύχτα. Γιατί εγώ όταν κοιμάμαι ή όταν βλέπω ειδήσεις και τα παιδιά αυτά πεθαίνουν, βλέπω εφιάλτες ή κλαίω. Λυπάμαι που είναι άρρωστα, θα έκανα τα πάντα γι' αυτούς.

Το εύχομαι με όλη μου την καρδιά να σταματήσουν όλα αυτά οπότε θα είμαστε όλοι ευτυχημένοι.

Μαρινέλλα Ζωγραφή, ΣΤ'ι

"Τι μπορούμε να κάνουμε για να γίνει ο κόσμος καλύτερος"

Πρέπει να ομολογήσουμε πως ο κόσμος μας σήμερα έχει γίνει μια ζούγκλα. Η πείνα και οι αρρώστιες θερίζουν κάθε μέρα χιλιάδες ανθρώπους και ιδίως παιδιά. Δίκαια λοιπόν, μπορούμε να ρωτήσουμε: Ως πότε θα συνεχιστεί αυτή η κατάσταση και τι μπορούμε να κάνουμε για να γίνει ο κόσμος καλύτερος;

Όλα μπορούν να γίνουν αρκεί να υπάρχει θέληση. Πρώτα-πρώτα εμείς τα παιδιά μπορούμε να συνδεθούμε με δεσμούς φιλίας και αγάπης με τα παιδιά όλου του κόσμου. Αυτό μπορούμε να το κάνουμε αρχίζοντας με μια φιλική αλληλογραφία. Μπορούμε να κάνουμε όλα τα παιδιά πορείες διαμαρτυρίας στις μεγάλες πόλεις ζητώντας από τους προέδρους και τους δημάρχους τα τεράστια ποσά που διαθέτουν για πολεμικούς σκοπούς να τα διαθέσουν στον τομέα της υγείας και της πρόνοιας του

λαού μας. Επίσης μπορούμε να γράψουμε στους Δημάρχους, στους Υπουργούς ή στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας να βοηθήσουν τις χώρες που υποφέρουν από αρρώστιες να αναπτυχθούν και αυτές οικονομικά και να προοδεύσουν.

Ακόμα μπορούμε να αναγκάσουμε τα κράτη να σταματήσουν τον πόλεμο που φέρνει μόνο την καταστροφή και που εξαιτίας του σκοτώνονται χιλιάδες άνθρωποι. Μόνο αν επικρατήσει παντού ειρήνη μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα ζήσουμε σ' έναν καλύτερο κόσμο.

Πρέπει να πείσουμε τους πατεράδες μας και τις μητέρες μας να σταματήσουν το κάπνισμα και να προσέχουν, όταν οδηγούν, γιατί γίνονται πολλά ατυχήματα και σκοτώνονται πολλοί άνθρωποι. Και το κυριότερο, πρέπει ακόμα όλα τα παιδιά να μείνουν μακριά από τα ναρκωτικά.

Επίσης να βοηθήσουμε τα ζώα και να κάνουμε εμείς φωλιές για να μπορέσουν να ζήσουν. Ακόμα πρέπει να σταματήσουμε μερικούς ανθρώπους που σκοτώνουν φώκιες και άλλα ζώα για να φτιάξουν διάφορα πράγματα όπως: παπούτσια, ρούχα, γούνες, τσάντες κ.α.

Ακόμα μπορούμε όλα τα παιδιά να κάνουμε αναδάσωση, γιατί σ' όλο τον κόσμο καίγονται χιλιάδες δάση είτε γιατί κάποιος διασκεδάζει κάνοντας αυτό το πράγμα, είτε γιατί έπεσε από κάποιον ένα τσιγάρο. Έτσι κάνοντας αναδάσωση θα αυξηθούν τα δάση αλλά και το οξυγόνο που είναι απαραίτητο για την υγεία του ανθρώπου.

Έτσι πιστεύω εγώ πως ο κόσμος μπορεί να γίνει καλύτερος και να μη ζούμε πια σε μια ζούγκλα.

Στέλιος Πέτρου, ΣΤ'ι

"Τι θα μπορούσα να κάνω για να γίνει ο κόσμος καλύτερος"

Κάθε μέρα διαβάζουμε στις εφημερίδες και βλέπουμε στην τηλεόραση ότι σε διάφορα μέρη του κόσμου γίνονται πόλεμοι. Τα μέρη αυτά είναι μακριά και κοντά στην πατρίδα μας. Βλέπουμε λοιπόν τους λαούς να χτυπιούνται και να σκοτώνονται και το αίμα να τρέχει ποτάμι... Βλέπουμε ακόμα ότι η κάθε χώρα για να μπορέσει να νικήσει, αναγκάζεται να αγοράζει πολλά όπλα και να δίνει όλα τα χρήματά της εκεί. Αποτέλεσμα όμως είναι ο κόσμος να πεινάει, γιατί δεν έχει τρόφιμα, αφού τα χρήματα όλα πηγαίνουν στους πολέμους και στα όπλα...

Κι ένας πόλεμος φέρνει τον άλλο. Κι οι λαοί της γης δεν μπορούν να ησυχάσουν, να ηρεμήσουν, να ζήσουν ειρηνικά, και πέρα απ' αυτούς τους μικροπολέμους, κρέμεται πάνω απ' το κεφάλι της Ανθρωπότητας το φοβερό σπαθί του τρίτου παγκόσμιου πολέμου, που θα φέρει καταστροφή σ' όλη τη γη.

Πόσο διαφορετικός θα ήταν ο κόσμος αν όλοι οι λαοί "έδιναν τα χέρια", αν γίνονταν φίλοι και αγαπημένοι, αν σταματούσαν οι πόλεμοι, η βία και το μίσος... Αν

αντί να πολεμούν, βοηθούσαν ο ένας τον άλλο. Αντί να παλεύουν, αγκαλιάζονταν
Αντί να κρατούν όπλα, κρατούσαν λουλούδια...

Τότε δεν θα υπήρχαν σκοτωμοί, αιχμαλωσίες, πεινασμένα παιδάκια. Τότε όλοι θα
ήταν ευτυχισμένοι, μονοιασμένοι, χορτάτοι, με ρούχα, σπίτια, σχολεία.

Ίσως κάποτε, με τη βοήθεια του Θεού, να γίνει αυτό το όνειρο πραγματικότητα.

"Αυτή είναι η αλήθεια για να γίνει ο καλύτερος ο κόσμος"

Αικατερίνη Μπενάτση, ΣΤ'ι

"Τι ξέρω για τους Ολυμπιακούς αγώνες"

Στον ιερό χώρο της αρχαίας Ολυμπίας γίνονταν κάθε τέσσερα χρόνια οι Ολυμπιακοί αγώνες. Πριν αρχίσουν οι αγώνες κήρυκες πήγαιναν σε κάθε ελληνική γωνιά και ειδοποιούσαν να σταματήσουν οι πόλεμοι και οι εχθροπραξίες. Οι αθλητές, οι επίσημοι απεσταλμένοι και όσοι πολίτες μπορούσαν πήγαιναν στην Ολυμπία. Χιλιάδες επισκέπτες θαύμαζαν τους ναούς, του βωμούς και τα αγάλματα, και περισσότερο το χρυσελεφάντινο άγαλμα του Δία. Οι γυναίκες δεν είχαν δικαίωμα να μπουν στην Ολυμπία. Η ιστορία λέει ότι η Καλλιπάτειρα τόλμησε να παρακολουθήσει τους Ολυμπιακούς αγώνες. Οι Ελλανοδίκες επέβλεπαν με προσοχή τη διεξαγωγή των αγώνων και τέλος ανακήρυσσαν τους νικητές.

Στην αρχή γίνονταν θυσίες. Μετά γινόταν ο διαγωνισμός των κηρύκων και των σαλπικτών. Τη δεύτερη μέρα γινόταν ο κλασικός δρόμος του σταδίου και οι υπόλοιποι αγώνες του δρόμου των ανδρών. Την τρίτη μέρα ακολουθούσε ένα θεαματικό αγώνισμα, το πένταθλο. Τα αγωνίσματα του πένταθλου ήταν: ο δρόμος του απλού σταδίου, το άλμα, το ακόντιο, ο δίσκος και η πάλη. Μετά οι Ελλανοδίκες στεφάνων όλους τους νικητές που είχαν κερδίσει στις τρεις μέρες των αγώνων, με στεφάνι από κλαδί αγριελιάς, που λεγόταν κάτινος. Την τέταρτη μέρα ακολουθούσαν τα αγωνίσματα της πάλης της πυγμαχίας και του παγκρατίου. Την πέμπτη μέρα γέμιζαν το στάδιο τα παιδιά, που έπαιρναν μέρος στο τρέξιμο ενός σταδίου, στην πάλη και την πυγμαχία. Την έκτη μέρα γίνονταν οι ιππικοί αγώνες και οι αρματοδρομίες. Την έβδομη και τελευταία μέρα οι νικητές των αγωνισμάτων, οι Ελλανοδίκες κι οι επίσημοι σχηματίζουν πομπή, μπαίνουν στο ιερό άλσος και προσφέρουν θυσίες στο Δία. Την άλλη μέρα κάθε Ολυμπιονίκης γυρίζει στην πατρίδα του, όπου γίνεται δεκτός με ενθουσιασμό. Σ' όλη τη ζωή του τον ακολουθεί η δόξα, η εκτίμηση και ο θαυμασμός του κόσμου.

Οι πρώτοι σύγχρονοι Ολυμπιακοί αγώνες έγιναν το 1896 στην Ελλάδα, τη χώρα που τους γέννησε. Η ιδέα αυτή της αναβίωσης ήταν του γάλλου βαρόνου Πιέρ ντε Κουμπερτέν. Δυστυχώς όμως η μεγάλη γιορτή της συμπλήρωσης των 100 χρόνων, δεν θα γίνει στην Αθήνα. Σήμερα έχουν αλλάξει πολλά πράγματα. Ούτε εχθροπραξίες

σταματούν, ούτε οι αθλητές αγωνίζονται για ένα στεφάνι ελιάς. Δεν υπάρχει μόνο το αθλητικό ιδεώδες, αλλά υπάρχουν και συμφέροντα και πάνω απ' όλα το χρήμα.

Ειρήνη Παπαγεωργίου, ΣΤ'ι

"1896-1996 Εκατό χρόνια από την αναβίωση των Ολυμπιακών Αγώνων"

Οι πανελλήνιες γιορτές των αρχαίων Ελλήνων ήταν τα Ολύμπια, τα Πύθια, τα Ισθμια και τα Νέμεα.

Οι Ολυμπιακοί αγώνες, που γίνονταν στην Ολυμπία της Ηλίδας, διοργανώθηκαν για πρώτη φορά το 776 π.Χ. Η επανάληψη των Ολυμπιακών αγώνων ανά τέσσερα χρόνια χρησίμευε ως σύστημα χρονολόγησης. Αθλητές και θεατές έφταναν στην Ολυμπία απ' όλη την Ελλάδα.

Οι Ελλανοδίκες είχαν τη διεύθυνση των Ολυμπιακών αγώνων. Στην αρχή των αγώνων γίνονταν θυσίες στους αθλητές. Οι νικητές των αγώνων ονομάζονταν Ολυμπιονίκες και την τελευταία μέρα των αγώνων στεφανώνονταν με κλαδί αγριελιάς και τα ονόματά τους γράφονταν πάνω σε λίθινες πλάκες.

Οι Ολυμπιονίκες έτρωγαν δωρεάν στο Πρυτανείο της Αθήνας και είχαν τιμητικές θέσεις στα θέατρα. Τέσσερα άσπρα άλογα έσερναν το άρμα, στο οποίο επέβαιναν όρθιοι οι Ολυμπιονίκες, τους οποίους υποδέχονταν η γενέτειρά τους γκρεμίζοντας ένα μέρος από τα τείχη της και οι ποιητές τους εγκωμιάζαν.

Στην διάρκεια των πανελλήνιων αγώνων σταματούσαν υποχρεωτικά οι πόλεμοι σ¹ όλη την Ελλάδα-Ιερή εκεχειρία. Οι αγώνες στη Ρωμαϊκή εποχή, αντικαταστάθηκαν από μονομαχίες και θηριομαχίες.

Ο Μ. Θεοδόσιος με διάταγμά του έκλεισε το 394 μ. Χ. το Ολυμπιακό Στάδιο κι έτσι κατέργησε τους Ολυμπιακούς αγώνες. Αντανάκλαση των αρχαίων Ολυμπιακών Αγώνων, είναι οι σύγχρονοι, που γίνονται κάθε τέσσερα χρόνια και συγκεντρώνουν ό,τι καλύτερο σε αθλητική επίδοση έχει να επιδείξει ο κόσμος. Η ιδέα προήλθε από το γάλλο βαρόνο Ντε Κουμπερτέν που την ανακοίνωσε το 1892, σε μια σύνοδο των Αθλητικών Σωματείων της Γαλλίας. Κλήθηκε τότε συνέδριο στο Παρίσι που αποφασίστηκε η διεξαγωγή των πρώτων Ολυμπιακών Αγώνων. Η Οργανωτική Επιτροπή συγκροτήθηκε από διεθνείς προσωπικότητες με πρόεδρο, τιμής ένεκεν, τον έλληνα λόγιο Δ. Βικέλα που εκπροσώπησε την Ελλάδα στο συνέδριο και Γενικό Γραμματέα τον Ντε Κουμπερτέν. Οι πρώτοι Ολυμπιακοί της σύγχρονης εποχής έγιναν στην αθήνα το 1896 με ανακαίνιση του Παναθηναϊκού Σταδίου, το οποίο ήταν δωρεά του Γεωργίου Αβέρωφ.

Το 1900 έγιναν στο Παρίσι και συνέχισαν κανονικά να γίνονται σε μια πρωτεύουσα κάθε τέσσερα χρόνια, με διακοπές μόνο στις πολεμικές περιόδους.

Στη σύγχρονη τέλεση των Ολυμπιακών Αγώνων δεν εφαρμόζεται η "ιερή εκεχειρία". Δυστυχώς, πάρθηκε ο τύπος αλλά όχι και οι αρχές της Ολυμπιακής Ιδέας που είναι η ειρήνη, η αρμονική συμβίωση των λαών, ο έντιμος συναγωνισμός, η άρση των εμποδίων για μια παγκόσμια συναδέλφωση.

Πανανθρώπινες αξίες αποσκοπούν στη δημιουργία ενός καλύτερου και ειλικρινέστερου κόσμου, όπου οι άνθρωποι θα συναγωνίζονται για την πρόοδο και την ευημερία ανεμπόδιστα, ανεξαρτήτως χρώματος, φυλής, θρησκείας και καταγωγής. Επικεφαλής των αθλητών όλου του κόσμου, στην παρέλαση που γίνεται με την έναρξη των Ολυμπιακών Αγώνων, βρίσκονται πάντα οι έλληνες αθλητές και η γαλανόλευκη σημαία μας κυματίζει πρώτη πρώτη.

Τιμή προς την αρχαία Ελλάδα, φόρος σεβασμού ολόκληρου του κόσμου σ' ό,τι ωραίο πραγματοποιήθηκε στη χώρα μας κάποια εποχή!

Ζωζώ Παπάζη, ΣΤ'ι

"Τι ξέρω για τους Ολυμπιακούς Αγώνες"

Ολυμπία... Ενας αρχαίος χώρος στην Ηλεία, όπου γίνονταν οι Ολυμπιακοί αγώνες γεμάτος από μύθους και φυσικές ομορφιές.

Η Ολυμπία στην αρχαιότητα δεν ήταν πόλη, αλλά μια περιοχή που βρισκόταν στην δεξιά όχθη του ποταμού Αλφειού, στο σημείο που ενωνόταν με τον παραπόταμο Κλαδέο. Εκεί, στο τρίγωνο που σχηματιζόταν ανάμεσα στους δύο ποταμούς και τον Κρόνιο λόφο, υπήρχε ένα άλσος, η ιερή Αλτις, όπως την ονόμαζαν. Ενα άλσος με μεγάλα σκιερά πλατάνια, με λεύκες πανύψηλες, που τις είχαν φέρει από τη Θεσπρωτία και με σταχτοπράσινες αγριελιές.

Ο μεγάλος αθηναίος ρήτορας, ο Λυσίας, είχε πει για την Ολυμπία πως είναι "ο κάλλιστος της Ελλάδας τόπος". Δηλαδή, το ωραιότερο μέρος της Ελλάδας. Και δεν είχε άδικο. Και σήμερα ακόμα η ομορφιά της Ολυμπίας είναι μοναδική.

Μέσα σε τόσες ομορφιές και σ' ένα χώρο ιερό, διεξάγονταν από το 776 π.Χ. οι Ολυμπιακοί αγώνες. Αλλά ας ξεκινήσουμε απ' τις προετοιμασίες που γίνονταν για κάθε Ολυμπιάδα. Οι Σπονδοφόροι, δηλαδή οι κήρυκες που έστελνε η Ηλεία σε κάθε ελληνική γωνιά για να κηρύξουν την εκεχειρία ξεκινούσαν κάθε τέσσερα χρόνια. Οι πόλεμοι σταματούσαν αμέσως. Επίσης, στις μέρες της μεγάλης γιορτής απαγορευόταν να πατήσει κάποιος το έδαφος της Ηλείας οπλισμένος.

Τότε άρχιζαν οι μικροπωλητές να διαλαλούν τιςπραμάτειές τους, ρήτορες ξεφύτρωναν εδώ κι εκεί, ποιητές διάβαζαν τα ποιήματά τους, μουσικοί έπαιζαν διάφορους σκοπούς... Κι όταν επιτέλους έφτανε η μεγάλη, η πολυπόθητη μέρα, όλοι ήταν έτοιμοι ν' αγωνιστούν. Στην δυσκολία, στη ρίψη ακοντίου, στο τέθριππο, στην πυγμαχία και σε άλλα αγωνίσματα.

Σπουδαίοι ολυμπιονίκες του καιρού εκείνου ήταν οι: Διαγόρας, Πολυδάμας, Θεαγένης, Γλαύκος, Πολίτης, Μίλωνας, Αναξιμένης και τόσοι άλλοι... Ωσπου, το 393 μ.Χ. ο Μ. Θεοδόσιος καταργεί τους Ολυμπιακούς αγώνες.

Ακολούθησαν 15 αιώνες χωρίς ν' ανάψει το λαμπρό φως της Ολυμπίας. Ωσπου το φως αυτό άγγιξε την καρδιά ενός ανθρώπου. Ενός Γάλλου, που ονομαζόταν Πιέρ ντε Κουμπερτέν και που τ' όνομά του έμεινε γραμμένο στην ιστορία. Είναι ο αναβιωτής των Ολυμπιακών αγώνων σε παγκόσμια πλέον διοργάνωση, που έγιναν για πρώτη φορά (μετά από τόσους αιώνες) στην Αθήνα το 1896. Από τότε συνεχίζεται και διατηρείται αυτό το "ειδωλολατρικό έθιμο", όπως το ονόμασε ο Μ. Θεοδόσιος, αλλά και σύμβολο συνύπαρξης και ειρήνης των λαών, όπως θα το λέγαμε εμείς.

Στην Αρχαία Ελλάδα τις μέρες των αγώνων εφαρμοζόταν εκεχειρία. Σταματούσαν οι πόλεμοι, για να γίνει η Ολυμπιάδα. Στην εποχή μας όμως φαίνεται πως τα μίσση είναι πιο δυνατά από τα ιδεώδη του αθλητισμού και από τη συναδέλφωση των λαών...

Το όμορφο παραμύθι των Ολυμπιακών αγώνων του Ιφίτου συνεχίζεται στους αιώνες κι ίσως να συνεχίζεται ως τους αιώνες των αιώνων, όσο θα υπάρχουν άνθρωποι με το ίδιο πάντα τρίπτυχο σύνθημα: ΠΙΟ ΓΡΗΓΟΡΑ, ΠΙΟ ΨΗΛΑ, ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΑ.

Ελλη Πλιάτσικα, ΣΤ'ι

"Τι βλέπω απ' το μπαλκόνι του σπιτιού μου"

»

Ήταν μια κρύα και χειμωνιάτικη μέρα. Ήμουν μόνη στο σπίτι. Βγήκα έξω στο μπαλκόνι για να πάρω κάτι. Ξαφνικά, για πρώτη φορά, αγνάντευα το τοπίο απ' το μπαλκόνι μου. Το μάτι μου έπεσε πρώτα στη λίμνη. Τα караβάκια που τα παρέσερνε ο αέρας στο πέρασμά του, κάνοντάς τα να παιχνιδίζουν. Το μεγάλο βουνό με τις κάτασπρες βουνοκορφές ήταν σκεπασμένο από την ομίχλη κι ο δρόμος είχε πια χαθεί.

Τα δέντρα που κοντεύουν να σπάσουν απ' τον αέρα φαίνονται σαν κάτι να κρατάει στο χώμα.

Στον ορίζοντα διακρίνεται το όμορφο τζαμί.

Καθόμουν ολόκληρες ώρες αγναντεύοντας το όμορφο αυτό τοπίο των Ιωαννίνων. Εβλεπα με περιέργεια όλες τις καμινάδες των παρακάτω σπιτιών και τον καπνό που άφηναν πίσω τους. Κι έτσι όπως μαζεύονταν ο καπνός από πολλά σπίτια, έφτιαχναν ένα σύννεφο, που λίγο λίγο εξασθενούσε. Υστερα σκέφτηκα να πάω και στο πίσω μπαλκόνι. Εβλεπα κι από 'κει διάφορες εικόνες. Από τη μια έβλεπα το αεροδρόμιο κι από την άλλη το καταπράσινο και πανέμορφο δάσος.

Πέρα έβλεπα τα μικρά και φωτισμένα χωριουδάκι ή μερικούς τσοπάνηδες με τα πρόβατά τους. Οι γυναίκες στις ταράτσες για να μαζέψουν τα ρούχα, γιατί ερχόταν μπόρα.

Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι με περαστικούς κουκουλωμένους με τις κάπες τους, να τρέχουν σαν τρελοί στο δρόμο, γιατί θα τους έπιανε βροχή. Τα παιδιά που η βροχή τους είχε χαλάσει το παιχνίδι, είχαν μαζευτεί σ' ένα σκοτεινό μέρος και γελούσαν παίζοντας μ' ένα επιτραπέζιο παιχνίδι. Μια γριούλα φτωχιά έτρεχε στο δρόμο με μια τρύπια ομπρέλα, ψάχνοντας κάπου να βρει ένα καταφύγιο.

Τα σκουπίδια που είχαν βγει απ' το σκουπιδοτενεκέ τα παρέσερνε η βροχή. Ο αέρας είχε κοπάσει αλλά η βροχή δεν έλεγε να σταματήσει. Εβλεπα σε πολλά σπίτια να έχει μαζευτεί όλη η οικογένεια να έχουν ανάψει το τζάκι και να κάθονται να βλέπουν τηλεόραση.

Αυτές ήταν μερικές από τις εικόνες που βλέπω απ' το μπαλκόνι μου.

Αγαθή Εργάτη, ΣΤ'ι

"Πώς θα ήθελα να είναι το σπίτι μου"

Όπως όλοι ξέρουμε το σπίτι του κάθε ανθρώπου είναι ο χώρος στον οποίο αφιερώνουμε τις περισσότερες στιγμές της ζωής μας. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο προσπαθεί να το κάνει όσο το δυνατόν, σύμφωνα με τις δυνάμεις του, μεγαλύτερο και πιο άνετο.

Εγώ είναι πολύ ευχαριστημένη γιατί συμβαίνει να έχω ένα δικό μου σπίτι, σπίτι που εδώ και χρόνια έχουν κάνει οι γονείς μου με κόπους και πολλές θυσίες. Είναι ένα διαμέρισμα που τακτικά δέχεται τα νερά από τις γλάστρες που είναι πάνω μας. Κάθε θόρυβος, κάθε κουβέντα απ' τον επάνω όροφο ακούγεται σε εμάς, δεν μπορώ να διαβάσω τα μαθήματά μου και αυτό με ενοχλεί αφάνταστα. Κάθε φορά που βγαίνω στη βεράντα καθόλου δεν ενθουσιάζει ο γύρω χώρος, γιατί όπου κι αν κοιτάξεις βλέπεις πολυκατοικίες που σημαίνει τσιμέντα και καθόλου πράσινο.

Εγώ αγαπώ το σπίτι μου, μα... στη φαντασία μου υπάρχει η εικόνα ενός σπιτιού, που είναι εντελώς διαφορετικό.

Θα ήθελα το σπίτι μου να είναι μονοκατοικία, ισόγειο, μακριά από το πανδαιμόνιο της πόλης. Το φαντάζομαι να έχει μια μεγάλη περιφραγμένη αυλή. Η αυλή αυτή θα ήταν σωστός παράδεισος. Δέντρα λογίων λογίων άλλα οπωροφόρα και άλλα καλλωπιστικά. Μια κληματαριά που τις θερμές μέρες του καλοκαιριού θα μας χάριζε τη δροσιά της και τους πρώτους μήνες του φθινοπώρου τα ζουμερά σταφύλια. Πάνω στο γρασίδι θα ξεφύτρωναν λογής λογής τριανταφυλλιές που η μία θα συναγωνίζονταν την άλλη στο χρώμα και το άρωμα των λουλουδιών τους.

Θα πήγαινα σε ένα ξυλουργείο και θα έκανα ένα ξύλινο σπιτάκι για να μένει άνετα το αγαπημένο μου σκυλάκι η Λίτσα.

Επειδή πολλά βράδια του καλοκαιριού είναι ονειρεμένα και μαγευτικά, μου έρχεται στο νου να είχα κι ένα σιντριβάνι κάπου στην αυλή και να ταΐζω τις πάπιες και τις χήνες που θα κολυμπούσαν μέσα.

Φαντάζομαι το χώρο μες στο σπίτι να είναι άνετος και ευρύχωρος. Το τζάκι που τόσο μου λείπει στην πόλη, θα ήταν ένα από τα πρώτα πράγματα που θα φρόντιζα να κάνω. Η ζεστασιά του, η θαλπωρή του που θα μου πρόσφερε τις παγωμένες νύχτες του χειμώνα με κάνουν να το ζηλεύω από τώρα.

Θα ήθξλα το σπίτι μου να έχει μια μεγάλη βιβλιοθήκη για να φιλοξενεί τα αγαπημένα μου βιβλία, γιατί όπως λέει ο λαός μας: "Σπίτι χωρίς βιβλία, δωμάτιο χωρίς παράθυρα".

Ετσι κάπως ονειρεύομαι το σπίτι μου. Παρακαλώ το Θεό να μου χαρίζει υγεία, να μου φωτίζει το μυαλό ώστε, όταν μεγαλώσω να γίνω ένας σπουδαίος άνθρωπος και το όνειρο του σπιτιού μου να γίνει πραγματικότητα.

Μαρία Γιαννούλα, ΣΤ'

"Συγκρίνω τον τόπο μου μ' έναν άλλο"

Εγώ γεννήθηκα στα Γιάννενα αλλά ο τόπος μου είναι το Μεγάλο Περιστέρι. Εξησα έξι χρόνια εκεί και τώρα μένω στα Γιάννενα.

Το χωριό μου είναι πολύ όμορφο. Καταβρέχεται από τον ήλιο και από τα γύρω βουνά. Εκεί ζεις μια υπέροχη και ξέγνοιαστη ζωή, πέρα απ' όλα τα προβλήματα. Εκεί βλέπεις τους ανθρώπους να πηγαίνουν τα ζώα τους για βοσκή και τα παιδιά να παίζουν ξέγνοιαστα στον ήλιο, ενώ οι μαμάδες τους φτιάχνουν το αχνιστό φαγητό. Ο τόπος μου έχει πολλή πρασινάδα και πολλά δέντρα. Οι μπαμπάδες των παιδιών κατεβαίνουν στην πόλη για να πάν στη δουλειά. Εκεί δεν κυριαρχεί το μίσος και η κακία, αλλά η αλληλοβοήθεια. Γι' αυτό ζουν σαν αδέρφια και μοιράζονται τις δυστυχίες της ζωής. Με το οξυγόνο τους και με τα πουλιά που κελαηδούν χαίρονται τη ζωή τους. Αυτοί δεν ξέρουν τι σημαίνει το ποτό και τα ναρκωτικά. Τα σπίτια τους είναι φτιαγμένα από πέτρα. Μέσα σ' αυτά ζουν πέντε και έξι άτομα. Γι' αυτούς ο ουρανός είναι πάντα γαλανός και υγιής.

Στην πόλη όμως όλα αλλάζουν και ο τόπος εκεί είναι σύγχρονος. Οι δρόμοι εκεί έχουν πλημμυρίσει από αυτοκίνητα και μηχανάκια. Οι εξατμίσεις τους βγάζουν το μαύρο αυτό αέριο που κατασπαράζει τα δέντρα και τον ουρανό τον κάνει να μαυρίζει. Ο ήλιος δεν μπορεί να φανεί και να πλημμυρίσει το φως του. Εκεί ζουν μια ζωή γεμάτη προβλήματα και φόβο. Οι άνθρωποι ξυπνάν πρωί πρωί και περνάν στη δουλειά τους. Τα παιδιά όταν τελειώσουν το σχολείο τους θα παν και θα κλειστούν μέσα στο σπίτι τους σαν το πουλί μες στο κλουβί και θα λαχταρούν να βγουν έξω. Οι μαμάδες τους και οι πατεράδες τους θα γυρίσουν το μεσημέρι από τη δουλειά τους καθ θα φτιάξουν το φαγητό τους.

Στην πόλη δεν υπάρχει καθόλου πράσινο και αν φυτρώσει θα ξαναξεριζωθεί. Εκεί οι άνθρωποι είναι τυφλοί απέναντι στους συνανθρώπους τους. Δεν υπάρχει αγάπη και αλληλοβοήθεια. Στην πόλη οι άνθρωποι αναπνέουν το καυσαέριο και τα πουλιά δεν μπορούν να ζήσουν εκεί. Οι μαμάδες των μεγάλων παιδιών φοβούνται γι' αυτούς μήπως μπλέξουν με ναρκωτικά. Εκεί είναι τετραάροφες, πενταάροφες πολυκατοικίες. Οι γέροι είναι σε ιδρύματα, επειδή οι συγγενείς τους δεν νοιάζονται γι' αυτούς.

Υπάρχουν πολλές συγκρίσεις ακόμα ανάμεσά τους, αλλά αυτές είναι οι σημαντικότερες.

Πάολος Σιάμυς, ΣΤ'ι

"Φθινοπωρινές εικόνες"

Έφυγε το χαρωπό καλοκαίρι, παίρνοντας μαζί του τις ζεστές ημέρες και τα παιχνίδια με την αφρογάλανη θάλασσα και τώρα ανέβηκε στο θρόνο μια νέα εποχή, το ξανθό φθινόπωρο. Με τα πρώτα βήματά του φτιάχνει το δικό του κόσμο, αλλάζει την όψη του τοπίου, το ρυθμό στην κάθε κίνηση, κάνει τους ανθρώπους να χαράξουν καινούργιους δρόμους και τα παιδιά ν' αρχίσουν την ετοιμασία τους για το μεγάλο, το αποφασιστικό τους έργο.

Τον πρώτο μήνα του φθινοπώρου, το Σεπτέμβρη, ανοίγουν τα σχολεία. Μια χαρά που δεν περιγράφεται. Όλα τα παιδιά, μετά απ' τις καλοκαιρινές διακοπές, γυρίζουν στο αγαπημένο τους σχολείο, κάθονται στο θρανίο να μάθουν γράμματα, για να φτάσουν κι αυτά στην πνευματική κορυφή όπου υπάρχει ο αληθινός άνθρωπος.

Τα χελιδόνια κάθονται πάνω στα τηλεγραφικά σύρματα και ετοιμάζονται να φύγουν. Γυρνούν τα κεφαλάκια τους εδώ κι εκεί και μερικά σχίζουν τον αέρα. Σε λίγο οι σπαθωτές σιλουέτες τους θα χαθούν στον ορίζοντα. Οι αγαπημένοι μας φίλοι θα φύγουν από κοντά μας και θα πάνε σε πιο ζεστές χώρες, για να βρουν άνεση και τροφή. Ποιος ξέρει πόσες ημέρες θα κρατήσει το μακρινό τους ταξίδι και αν θα μπορέσουν όλα να φτάσουν στον προορισμό τους! Οι φωλίτσες τους στα μπαλκόνια θα αδειάσουν μα θα γεμίσουν πάλι την άνοιξη, όταν ξανάρθουν οι αγαπημένοι μας σύντροφοι.

Τα δέντρα χάνουν την ενδυμασία τους. Τα χλωμά τους φύλλα, με το φύσημα του αέρα, αποχαιρετούν τα κλωνάρια τους και πέφτουν στη γη.

Τα γκριζογάλανα, βαριά σύννεφα απλώνονται και σκεπάζουν τον ουρανό. Ο χρυσόλαμπρος ήλιος προσπαθεί να φανεί και να απλώσει παντού τις ζεστές του ακτίνες μα δεν μπορεί να τα καταφέρει.

Οι θάλασσες αγκαλιάζουν τα κάτασπρα κύματά τους. Οι ακρογιαλιές είναι έρημες, δεν υπάρχουν παραθεριστές.

Η γη, κουρασμένη από το λιοπύρι που της έκαψε το κορμί και της βασάνιζε τα σωθικά, περιμένει ανυπόμονα τα πρωτοβρόχια, να της δώσουν ζωή, να της ποτίσουν

τα σπλάχνα κι αυτή να πει αχόρταγα το θεόσταλτο νερό, για να γίνει μια στοργική, πολύκαρπη μητέρα και να αισθανθεί το πρώτο βήμα της δημιουργίας.

Η αυγή φανερώνεται λιγότερο φωτεινή. Το μεσημέρι κάπως πληγωμένο. Το βράδυ φτάνει σιωπηλό σαν να θέλει να θυμηθεί την εποχή που πέρασε με τους γαλαξίες, με τα πολλά λαμπερά, διαμαντένια αστέρια, καθώς καρφωμένα στη σκεπή του κόσμου, καλούσαν το ολόγιομο φεγγάρι να περπατήσει ανάμεσά τους, να σκορπίσει μαγεία.

Οι κήποι έχουν ακόμα μερικά λουλούδια, που δίνουν μια ξεχωριστή ομορφιά στην πένθιμη, φθινοπωρινή νότα και τα χρυσάνθεμα του Αι-Δημητρίου στολίζουν τα βάζα των σπιτιών.

Οι αντικρινές κορυφές των βουνών συλλογίζονται τις βροντές και τις αστραπές.

Τ' αμπέλια τρυγήθηκαν από πολλές ημέρες και ο μούστος βράζει στα βαρέλια, για να γίνει γλυκόπικρο κρασί.

Οι γεωργοί ανυπόμονοι καρτερούν τα πρωτοβρόχια, για να οργώσουν τη γη, να σπείρουν τον καρπό, να βγάλουν το ψωμί τους.

Ο καστανάς με τη φουφού κάνει την εμφάνισή του στη γωνιά του δρόμου.

Οι νοικοκυρές ετοιμάζουν το σπίτι ανάλογα με τις απαιτήσεις του καιρού, οι βοσκοί κατεβάζουν τα προβατά τους στους κάμπους και τα τελευταία φρούτα ωριμάζουν.

Οι ξυλοκόποι κόβουν ξύλα για τη σόμπα ή το τζάκι και οι γεωργοί μαζεύουν τις ελιές από τους ελαιώνες.

Το φθινόπωρο γίνονται πολλές αλλαγές στη φύση και στη ζωή των ανθρώπων. Παντού κυριαρχεί μελαγχολία, γαλήνη και μοναξιά. Παρ' όλ' αυτά, έχει και τις δικές του ομορφιές, που του δίνουν ξεχωριστή θέση ανάμεσα στις άλλες εποχές.

Βίκυ Παππά, ΣΤ'ι

"Ένα εργοστάσιο που είδα"

Ήταν ένα πρωινό που εγώ και οι γονείς μου αποφασίσαμε να πάμε στο εργοστάσιο της σοκολάτας "ΛΑΚΤΑ". Καθώς ετοιμαζόμασταν το μυαλό μου εγώ το είχαν εκεί. Μπήκαμε στο αυτοκίνητο και ξεκινήσαμε για το εργοστάσιο.

Πάντα ήθελα να πάω σ' ένα εργοστάσιο. Καθώς φτάναμε έξω από το κτίριο ανάπνευσα και μπήκαμε στην πύλη του κτιρίου. Πάνω πάνω έγραφε με φωτεινά γράμματα LACTA. Αφού μπήκαμε μέσα είδαμε μεγάλα μηχανήματα που ήθελα να μάθω τι φτιάχουν. Ανεβήκαμε μια σκάλα και είδαμε ένα μεγάλο δοχείο που μέσα είχε λιωμένη καφετιά σοκολάτα, που σου ερχόταν να κάνεις βουτιά και να κολυμπάς για όλα τα χρόνια της ζωής σου.

Κάθε βήμα που έκανε μάθαινα και κάτι καινούργιο που το ήθελα πολύ. Οι τοίχοι του κτιρίου ήταν κόκκινοι σαν ηφαίστειο.

Σε μια άλλη αίθουσα παρασκευάζονταν χαρτιά που τύλιγαν τις σοκολάτες. Στην διπλανή αίθουσα ένα μηχάνημα έφτιαχνε το σχήμα της σοκολάτας και ύστερα άλλο μηχάνημα τύλιγε τις σοκολάτες. Στην τελευταία αίθουσα του κτιρίου έβαζαν τις σοκολάτες σε κουτιά κι από κει τις έβαζαν στο φορτηγό για να τις πάει στα μαγαζιά.

Τώρα ξέρω πώς κατασκευάζεται η σοκολάτα.

Γιάννης Τορομάνης, ΣΤ'ι

"Ένα γράμμα στον Αίσωπο"

Αίσωπε, περίφημε μυθοποιέ της αρχαιότητας που οι άνθρωποι της εποχής σου σε έλεγαν "λογοποιό", που με τα παραμύθια σου τις νύχτες με κοίμιζες, τι να κάνεις τώρα, παιδικέ μου φίλε;

Πέρασαν πάρα πολλά χρόνια κι ακόμα τα παραμύθια σου ζουν. Ελεγες πως πάντα κυνηγούσες την αλήθεια και πως μια φορά ένας στρατοκόπος καθώς βάνιζε στο δρόμο βρήκε μια γυναίκα που καθόταν λυπημένη. "Γιατί κάθεται εδώ στην ερημιά λυπημένη και δακρυσμένη" τη ρώτησε κι εκείνη απάντησε: "Είμαι η αλήθεια. Από καιρό η άνθρωποι μ' έχουν στείλει στην εξορία και κράτησαν κοντά τους το ψέμα".

Πιστεύω όμως καλέ μου φίλε και σου γράφω απ' όλα τα παιδιά του κόσμου και σε διαβεβαιώνω πως θα ζεις πάντα μες στην καρδιά μας!

Αλεξάνδρα Παγωτού, ΣΤ'ι

"Επίσκεψη στο υδροηλεκτρικό εργοστάσιο του Άγρα στην Έδεσσα"

Σήμερα ο ηλεκτρισμός είναι απαραίτητος στη ζωή μας και αποτελεί στοιχείο για την ανάδειξη ενός κράτους σε μεγάλη δύναμη, γιατί είναι παράγοντας προόδου και πολιτισμού.

Η Ελλάδα είναι φτωχή σε ηλεκτρική ενέργεια, γι' αυτό και κάνει όλο και μεγαλύτερες προσπάθειες, για να παράγει ηλεκτρικό ρεύμα, που θα φωτίσει και το πιο απομακρυσμένο ακριτικό χωριό και θ' ανεβάσει τον οικονομικό προϋπολογισμό.λ

Υπάρχουν τρεις μέθοδοι παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας. Μια απ' αυτές εκμεταλλεύεται και το εργοστάσιο του Άγρα, που είναι στην Έδεσσα και δίνει ηλεκτρική ενέργεια σ' όλη τη Μακεδονία και Θράκη.

Από την επίσκεψή μας σ' αυτό μάθαμε ότι ιδρύθηκε το 1954 και έχει 40.000 κιλοβάτ. Για την κίνησή του χρησιμοποιήθηκαν τα νερά του ποταμού Έδεσσαίου, που έχει μια φυσική λίμνη, της οποίας τα νερά αύξησαν με νερό, που μεταφέρεται με σήραγγα από τη λίμνη Βεγορίτιδα στη λίμνη του Έδεσσαίου. Υπάρχουν δύο στρόβιλοι που ο καθένας δίνει 20.000 κιλοβάτ. Κινούνται με την πίεση του νερού, που δίνει 428 στροφές το λεπτό στους στρόβιλους. Αυτή η περιστροφή είναι που δίνει κινητική ενέργεια σε δύο γεννήτριες, που με τη σειρά τους τη μετατρέπουν σε ηλεκτρική ενέργεια.

Εκτός από το εργοστάσιο του Άγρα υπάρχουν κι άλλα που χρησιμοποιούν τη δύναμη του νερού για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας, όπως του Λάδωνα, του Λούρου, τα οποία μαζί με άλλα εργοστάσια που παράγουν ηλεκτρισμό μ' άλλες μεθόδους, δίνουν σ' όλη τη χώρα το πολύτιμο ηλεκτρικό ρεύμα, που κινεί σήμερα την οικονομία μιας ολάκερης χώρας. Χωρίς αυτό δε θα είχαμε την τηλεόραση, το ραδιόφωνο, τις ηλεκτρικές συσκευές του νοικοκυριού, που έχουν άνεση, ενημέρωση και μόρφωση. Μ' αυτό κινούνται ολόκληρα εργοστάσια, που δίνουν εργασία σε εργατές. Σε λίγα χρόνια ή όψη της χώρας θα 'ναι ομορφότερη, καλύτερη κι όλα αυτά θα τα χρωστούμε στην ενέργεια του ηλεκτρισμού.

Βίκυ Νάστου, ΣΤ'2

"Ένα εργοστάσιο που είδα"

Σχεδόν κάθε χρόνο πηγαίνω στη Γερμανία. Τη μεγαλύτερη εντύπωση εκεί μου έκανε το εργοστάσιο της MERCEDES. Αυτό το εργοστάσιο είναι απ' τα μεγαλύτερα της Ευρώπης και επίσης αξιοσημείωτο είναι ότι απασχολεί 40.000 ανθρώπους, όχι βέβαια συγχρόνως και η πόλη στην οποία εδρεύει (Sindelfigen πόλη κοντά στη Στουτγκάρδη) έχει 20.000 κατοίκους. Το εργοστάσιο λειτουργεί επί εικοσιτετραώρου

βάσεως. Τη MERCEDES την ίδρυσαν δύο φίλοι ο Daimler και ο Benz και την ονόμασαν MERCEDES, από την κόρη του ενός.

Εγώ είχα την τύχη να την επισκεφτώ. Εκεί πήγαμε και είδαμε στο σινεμά, που βρίσκεται μέσα στο εργοστάσιο, μια κασσέτα για τη MERCEDES, μερικά μοντέλα αυτοκινήτων της, καινούργια και παλιά. Μετά μπήκαμε σ' ένα φορτηγάκι που μας ξενάγησε σ' όλο το εργοστάσιο. Πραγματικά ήταν σαν μια μικρή πόλη. Υπήρχαν πολλά τμήματα. Μέσα σ' αυτά είδα και πάρα πολλούς Έλληνες. Επίσης μεγάλη εντύπωση μου έκαναν τα τόσα πολλά ρομπότ που υπήρχαν και έβαζαν σε λίγα δευτερόλεπτα αυτά τ' αντικείμενα που οι άνθρωποι θέλουν πολλά λεπτά για να τα βάλουν. Από την άλλη μεριά χάρηκα που η ανθρωπότητα όλο και πιο πολλές ανακαλύψεις κάνει αλλά απ' την άλλη μερικά πριν από αυτά τα ρομπότ δούλευαν σ' αυτές τις θέσεις άνθρωποι. Άλλοι απ' αυτούς βρήκαν δουλειά, άλλοι όμως τι έκαναν; Αυτή είναι η κακή πλευρά των ρομπότ που αντικαθιστούν ανθρώπους.

Εκτός απ' αυτά διαπίστωσα και τη διαφορά αυτών των εργοστασίων με των δικών μας. Τα δικά μας εργοστάσια βγάζουν όλα αυτά τα δηλητηριώδη αέρια από τις φουγάρες τους ανεξέλεγκτα στην ατμόσφαιρα, χωρίς κανένα προστατευτικό μέτρο που να εμποδίζει τη ρύπανση και άλλα βγαίνουν από υπόγειους αγωγούς και μολύνουν τα ποτάμια, τις θάλασσες κλπ. Ενώ εκεί τα πράγματα είναι διαφορετικά. Τα αέρια βγαίνοντας φιλτράρονται και έτσι εμποδίζεται η ρύπανση. Πάντως η επίσκεψή μου στο εργοστάσιο αυτό θα μου μείνει αξέχαστη.

Χρήστος Ντεμίρης, ΣΤΣ

"Η τάξη μου"

Η τάξη μου βρίσκεται στο ανατολικό μέσο του διδακτηρίου. Η θέση της είναι στον επάνω όροφο του σχολείου μας και είναι η δεύτερη κατά σειρά. Απ' έξω πάνω στην πόρτα μια μικρή πινακίδα γράφει "ΣΤ' ΤΑΞΗ, τμήμα ΣΤ' 2". Την αγαπώ τόσο πολύ! Μέσα σ' αυτήν πολλά ακούμε και μαθαίνουμε.

Είναι μεγάλη και καθαρή. Έχει σχήμα ορθογώνιου με διαστάσεις 5x7 και ύψος 4 μέτρα. Έχει 3 μεγάλα παράθυρα που αφήνουν το φως να τη λούζει κάθε μέρα. Το ταβάνι έχει λευκό χρώμα όπως και οι τοίχοι.

Ανοίγοντας την πόρτα, αντικρίζουμε τρεις σειρές από τρία θρανία. Είναι τακτοποιημένα, ολοκάθαρα. Πάνω στ' αγαπημένα μας θρανία βλέπω τους συμμαθητές μου, άλλοτε ν' ακούνε με προσοχή και άλλοτε να λύνουν τις ασκήσεις τους. Απέναντι απ' την τελευταία σειρά βρίσκεται η έδρα του Κυρίου. Ένα μικρό βάζο με πολύχρωμα λουλούδια στολίζει την έδρα. Πλάι ακριβώς στην έδρα είναι ο μεγάλος πράσινος πίνακας. Πάνω ακριβώς από τον πίνακα είναι η εικόνα του Χριστού, που πάντα σε κάθε δύσκολη στιγμή σ' αυτόν καταφεύγουμε να μας βοηθήσει.

Στους τοίχους υπάρχουν χάρτες, ωραίες επιγραφές και εικόνες. Εξω από τα παράθυρα είναι γλάστρες με ωραία κόκκινα γαρίφαλα , που εμείς τα βάλαμε και τα περιποιούμαστε. Μοσχοβολάνε με το άρωμα τους.

Πόσο αγαπούμε την τάξη μας! Πόσα και πόσα μαθαίνουμε σ' αυτήν, απ' τους κυρίους μας! Εδώ καλλιεργείται η ψυχή μας, γινόμαστε κοινωνικοί και σωστοί άνθρωποι, γιατί αναπτύσσουμε φιλίες με τους συμμαθητές μας. Και όταν το κουδούνι χτυπήσει διάλειμμα, ένας χείμαρρος από μαθητές ξεχύνεται στους διαδρόμους, στις σκάλες, στην αυλή για τα κάθε λογής παιχνίδια.

Σεβόμαστε το κάθε πράγμα στην τάξη μου: Τα θρανία, την έδρα, τον πίνακα. Πόσα πράγματα συμβαίνουν κάθε μέρα μέσα στην τάξη μου! Πόσες αγωνίες περνάμε, όταν είμαστε αδιάβαστοι.

Οι καθηγητές είναι η ψυχή της τάξης, αυτοί την κάνουν να προσέχει, να γελά και άλλοτε να δακρύζει... Η τάξη μου είναι ένα κομμάτι του εαυτού μου. Την αγαπώ όπως και το σπίτι μου.

Την αγαπώ την τάξη μου, και νιώθω ευγνωμοσύνη γι' αυτήν.

Γιώργος Βερώνης, ΣΤ'2

"Προετοιμασίες για το Πάσχα"

Η πιο μεγάλη γιορτή του χριστιανισμού, το Πάσχα μας έρχεται πάλι ύστερα από λίγες μέρες. Μεσ στην καρδιά της Ανοιξης, η πιο ωραία γιορτή της χριστιανοσύνης έρχεται.

Ο κόσμος όλος ετοιμάζεται για να γιορτάσει αυτή τη γιορτή όσο πιο όμορφα μπορεί. Από μέρες όλες οι μητέρες έχουν καταπιαστεί με το συγύρισμα των σπιτιών τους. Καθαρίζουν, ασπρίζουν τα σπίτια και τα στολίζουν με πασχαλινά στολίδια. Στρώνουν ό,τι πιο ωραίο έχουν και φτιάχνουν κουλούρια, βάζουν αυγά και φτιάχνουν τσουρέκια.

Τα καταστήματα έχουν γεμίσει με πασχαλινά στολίδια, και είναι έτοιμα να δεχτούν τους μικρούς και τους μεγάλους φίλους. Τα ζαχαροπλαστεία, οι φούρνοι και τα κρεοπωλεία είναι σε συναγερμό.

Με ξεχωριστή χαρά περιμένουμε εμείς τα παιδιά τον ερχομό του Πάσχα. Για δεκαπέντε ημέρες θα ξεκουραστούμε από τα μαθήματα. Τη Μεγάλη Εβδομάδα, νιώθω μεγάλη χαρά, γιατί μαζί με τους γονείς μου θα πάμε να ψωνίσουμε τα πασχαλινά μας δώρα. Θα μας αγοράσουν καινούργια ρούχα και παπούτσια. Επίσης η νονά θα μας φέρει λαμπάδα, διάφορα δώρα και το πασχαλινό αυγό.

Εμείς με την οικογένειά μου συνήθως το Πάσχα το περνάμε στο χωριό του πατέρα μου. Φεύγουμε τη Μεγάλη Παρασκευή και γυρίζουμε τη δεύτερη μέρα του Πάσχα.

Ο ερχομός του Πάσχα πρέπει σ' όλους τους ανθρώπους να δώσει ορισμένα μηνύματα. Ο Χριστός ήρθε και σταυρώθηκε για να σώσει τους ανθρώπους από την

αμαρτία. Όλοι οι άνθρωποι πρέπει αυτές τις μέρες να νιώσουν αγάπη για όλους τους ανθρώπους που υποφέρουν και να τους βοηθήσουν όσο μπορούν.

Αυτά σκέφτομαι τώρα, καθώς πλησιάζει το Πάσχα. Εύχομαι και το φετεινό Πάσχα να είναι για μένα τόσο όμορφο όσο και το προηγούμενο, γεμάτο αγάπη και δώρα.

Λιαμαντούλα Τζιάλλα, ΣΤ'2

"Το βράδυ της Αναστάσεως"

Χαρούμενα αντήχησε τα μεσάνυχτα του Μεγάλου Σαββάτου η καμπάνα της εκκλησίας της ενορίας μας. Μας καλούσε όλους να πάμε να γιορτάσουμε το μεγάλο γεγονός της Αναστάσεως του Χριστού.

Με την πρώτη φωνή της μαμάς μου πετάχτηκα αμέσως όρθιος. Φόρεσα τα καλά μου, πήρα τη λαμπάδα με το φαναράκι μου και δύο κόκκινα αυγά και βγήκα στο μπαλκόνι μας. Κόσμος πολύς πήγαινε εκείνη την ώρα βιαστικός στην εκκλησία, για να παρακολουθήσει την Ανάσταση του Χριστού. Σε λίγο ετοιμάστηκαν και οι γονείς μου με τον παπού και τη γιαγιά μου και ξεκινήσαμε για την εκκλησία.

Όταν φτάσαμε στην εκκλησία ήταν γεμάτη κόσμο. Σε λίγο έσβησαν όλα τα φώτα και στην Ωραία Πύλη φάνηκε ο παπά-Γιώργης κρατώντας μια μεγάλη αναμμένη λαμπάδα. Με δυνατή φωνή έψελνε το "Δεύτε λάβετε φως..." και γρήγορα όλος ο κόσμος, ένας από τον άλλο άναψαν τις λαμπάδες τους από το άγιο φως της Αναστάσεως. Μαζί τους ανάψαμε κι εμείς τις δικές μας. Σε λίγα λεπτά η εκκλησία έγινε ολόφωτη. Όλων τα πρόσωπα έλαμπαν από χαρά. Ο κόσμος πέρασε μετά έξω κι ο παπάς ανέβηκε στη μεγάλη εξέδρα που είχε στηθεί στην αυλή της εκκλησίας και έψαλε με βροντερή φωνή το Χριστός Ανέστη. Οι καμπάνες τότε χτύπησαν χαρούμενα, διαλαλώντας παντού την Ανάσταση του Χριστού μας. Εμείς με τ' άλλα παιδιά πετάξαμε τα βεγγαλικά μας και τσουγκρίσαμε τα κόκκινα αυγά.

Όταν τελείωσε η τελετή της Ανάστασης γυρίσαμε σπίτι. Μαζί μας μέσα στα φαναράκια μας, φέραμε το άγιο φως. Με αυτό η μητέρα μου έκανε ένα σταυρό πάνω από την πόρτα και έπειτα ανάψαμε το καντήλι μας. Υστερα η μαμά έστρωσε πλούσιο τραπέζι και φάγαμε με όρεξη τη νόστιμη μαγειρίτσα μας. Μετά πέσαμε για ύπνο.

Μπάμπης Τάσιος, ΣΤ'2

"Πυρηνικές δοκιμές και πυρηνικά όπλα"

Η Ιστορία μας μιλάει για ανακαλύψεις και εφευρέσεις των ανθρώπων απ' τα παμπάλαια χρόνια. Ολα αυτά τα ευρήματα ανέβασαν το βιοτικό και πνευματικό επίπεδο του ανθρώπου. Το βιοτικό επίπεδο του ανθρώπου ανέβηκε τόσο ώστε οδηγείται ο άνθρωπος να κατακτήσει όχι μόνο τη Γη, αλλά και το διάστημα.

Η τεχνολογία σήμερα έχει φτάσει στην πιο μεγάλη της ακμή. Ολο και πιο πολλές εφευρέσεις γίνονται απ' τον άνθρωπο. Πολλές φορές σπουδαίες ανακαλύψεις τις εκμεταλλεύεται ο άνθρωπος για άλλους σκοπούς. Οδηγείται, εξαιτίας της μανίας για δόξα και για χρήμα, στην καταστροφή των λαών. Κάνει κατάχρηση της ραδιενέργειας και φτάνουμε στο σημείο των πυρηνικών εκρήξεων. Τέτοιες πυρηνικές εκρήξεις έγιναν στη Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι με τις πυρηνικές βόμβες. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα τη μόλυνση της ατμόσφαιρας και την μεγάλη ανθρώπινη καταστροφή της Ιαπωνίας. Αυτή η καταστροφή αποσκοπούσε στην άνοδο των οικονομικών συμφερόντων των μεγάλων δυνάμεων. Το πέρασμα δεν μπορεί να σβήσει τα αποτυπώματα της μεγάλης αυτής καταστροφής. Οι κυβερνήτες των μεγάλων δυνάμεων που δυστυχώς κρατούν στα χέρια τους την τύχη των μικρών λαών δεν ικανοποιήθηκαν από εκείνη την καταστροφή, δημιουργούν συνέχεια καινούργια πυρηνικά εργοστάσια και πυρηνικά όπλα.

Τα τελευταία χρόνια οι λαοί βρίσκονται σε κατάσταση πολέμου. Αυτό είναι το αποτέλεσμα της "Δρακόντειας μαστιγας" που ονομάζεται πυρηνικά εργοστάσια και πυρηνικά όπλα. Μια πρόσφατη πυρηνική έκρηξη, που έγινε κοντά στη χώρα μας ήταν η έκρηξη του πυρηνικού αντιδραστήρα του Τσέρνομπιλ στην Ουκρανία. Η μόλυνση της ατμόσφαιρας είναι ένα απ' τα αποτελέσματα της μεγάλης καταστροφής. Επίσης η γέννηση τερατοειδών όντων είναι μια απ' τις καταστροφικές συνέπειες της ραδιενέργειας που απλώθηκε στην ατμόσφαιρα. Συχνά γίνονται πυρηνικές εκρήξεις και δοκιμές που άλλοτε γίνονται γνωστά απ' τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και άλλοτε όχι. Μια πρόσφατη έκρηξη που αναφέρθηκε απ' τα μέσα μαζικής ενημέρωσης ήταν η πυρηνική δοκιμή στον Ειρηνικό. Οι άνθρωποι προσπαθούν να σταματήσουν αυτό το θανατηφόρο χτύπημα με διάφορες διαδηλώσεις, όμως είναι αδύνατο να τα καταφέρουν.

Μακάρι οι μεγάλες δυνάμεις να καταλάβουν αυτό το μεγάλο λάθος και να σταματήσουν την παραγωγή του "δηλητηρίου".

Παναγιώτης Ζησιάδης, ΣΤ2

"25η Μαρτίου"

Η 25η Μαρτίου είναι διπλή γιορτή για μας τους Έλληνες. Γιορτή της θρησκείας μας και γιορτή του Έθνους μας. Πριν από 2000 χρόνια περίπου, ο αρχάγγελος

Γαβριήλ, μ' ένα λευκό κρίνο στο χέρι του, παρουσιάστηκε στην Παναγία και της έφερε το μεγάλο μήνυμα, πως θα γεννήσει το Χριστό, το Σωτήρα του κόσμου.

Αλλα και την ίδια μέρα το 1821 οι Έλληνες ορκίστηκαν στην Αγία Λαύρα "Ελευθερία ή Θάνατος". Τετρακόσια χρόνια η πατρίδα μας, η Ελλάδα, ήταν σκλαβωμένη στους Τούρκους. Σ' αυτό το διάστημα οι προγονοί μας υπόφεραν πολλά βάσανα. Οι Τούρκοι τους έκλεισαν τα σχολεία και τις εκκλησίες. Τους άρπαζαν τα παιδιά και τα έκαναν γενίτσαρους. Τους έπαιρναν τα χωράφια τους και τη σοδειά τους. Τους βασάνιζαν, τους φυλάκιζαν, τους σκότωναν. Ακόμα και τα γράμματα μάθαιναν το βράδυ στα κρυφά σχολεία.

Πόσοι ήρωες γνωστοί και άγνωστοι. Κολοκοτρώνης, Ανδρούτσος, Διάκος, Κανάρης, Μάρκος Μπότσαρης, Μιαούλης, Νικηταράς, Καραϊσκάκης και τόσοι άλλοι. Σ' αυτούς χρωστάμε την ελευθερία μας. Αν δεν αγωνίζονταν εκείνοι, η γαλανόλευκη σημαία μας δεν θα κυμάτιζε περήφανη στο κοντάρι της. Γι' αυτό κι εμείς πρέπει να αγαπάμε την Ελλάδα μας, όπως την αγαπούσαν εκείνοι και να κάνουμε κι εμείς το χρέος μας, όταν κινδυνεύει η ελευθερία μας, όπως το έκαναν οι ήρωες του 1821.

Μαρίνα Καναβέλη, ΣΤ2

"Η γιορτή της 25ης Μαρτίου"

Μια χώρα όπως η Ελλάδα, με ιστορική πορεία πολλών χιλιετηρίδων είναι φυσικό να έχει κι περιόδους εθνικής πτώσης και μαρασμού. Μια τέτοια θλιβερή περίοδος είναι η μακρόχρονη τουρκική σκλαβιά που ακολούθησε ύστερα από την άλωση της Κωνσταντινούπολης το 1453. Η τουρκική σκλαβιά βύθισε την πατρίδα μας στη συμφορά και στο σκοτάδι. Ομως μέσα στις ψυχές των υπόδουλων Ελλήνων έμεινε άσβηστη η σπίθα της ελευθερίας και την 25η Μαρτίου του 1821 ξέσπασε η επανάσταση των προγόνων μας, για να ξαναφέρει την πολυπόθητη ελευθερία στη γη που τη γέννησε.

Κάθε χρόνο την 25η Μαρτίου ο ελληνισμός τιμά με διάφορους τρόπους την μνήμη των ηρώων του 1821. Ταυτόχρονα, όμως πολλές σκέψεις οφείλει να κάνει κάθε Έλληνας, όπου κι αν βρίσκεται τη μέρα αυτή πέρα από τα διαγγέλματα, τις ζητωκραυγές, τις παρελάσεις, τις ομιλίες στα Ανώτατα Πνευματικά ιδρύματα και στις υπόλοιπες εορταστικές εκδηλώσεις. Ετσι θα αποκτά ουσιαστικότερο νόημα το περιεχόμενο και το πάντα επίκαιρο μήνυμα αυτού του κοσμοϊστορικού γεγονότος. Οι συνέπειες της τουρκικής σκλαβιάς ήταν ολέθριες για την πορεία του ελληνισμού. Η Ελλάδα, έχασε την ιστορική της πρωτοπορία ανάμεσα στα άλλα έθνη της γης. Τα τετρακόσια χρόνια δουλείας οδήγησαν την χώρα μας αντί στην πρόοδο στην καθολική οπισθοδρόμηση. Αιτία αυτής της μακρόχρονης σκλαβιάς ήταν και το ανθελληνικό πνεύμα που επικρατούσε στην Ευρώπη με κύριο εμπνευστή το δόλιο

Μέττερνιχ έτσι χωρίς τη συμπαράσταση των ξένων κυβερνήσεων η Ελλάδα έμεινε αλυσσοδεμένη στα νύχια του στυγνού τυράννου.

Όμως τους σκλαβωμένους Έλληνες αφύπνισαν τα φωτισμένα αδέλφια τους, οι διδάσκαλοι του Γένους, με πρωτοπόρο το Ρήγα Φεραίο τον ακούραστο εκείνο τροβαδούρο της λευτεριάς. Το ίδιο έκανε ο παπάς και δάσκαλος στο κρυφό σχολειό, εκεί μέσα θέριευε η αποσταμένη ελπίδα στις καρδιές των σκλαβωμένων και δεν ξεχνούσαν "τι είχαν, τι έχουν, τις τους πρέπει". Τεράστια τέλος υπήρξε και η συμβολή της Φιλικής Εταιρείας, η οποία προετοίμασε τον όλο αγώνα με το σύνθημα "Ελευθερία ή Θάνατος".

Έτσι φτάσαμε στο μεγάλο ξεσηκωμό. Οι Πανέλληνες κλήθηκαν να ποτίσουν το δέντρο της Ελευθερίας με το αίμα τους και με πρωτεργάτες τους αθάνατους ήρωες του αγώνα. Τη μέρα αυτή σύσσωμος ο ελληνισμός με εθνική υπερηφάνεια και ευγνωμοσύνη αποτίει τον οφειλόμενο φόρο τιμής στην ιερή μνήμη των τουρκομάχων αγωνιστών και υπενθυμίζει σε κάθε επίδοξο σφετεριστή της εθνικής μας κυριαρχίας ότι καμιά θυσία δεν είναι μεγάλη όταν πρόκειται για την εθνική μας επιβίωση.

Η 25η Μαρτίου είναι το μεγάλο σύμβολο για την πορεία και τις επιλογές του ελληνικού έθνους στο παρελθόν, το παρόν και το μέλλον.

Ηλίας Μπλιθικιώτης, ΣΤ'2

"Το δάσος"

Το δάσος είναι ένα πολύ χρήσιμο πράγμα. Μας προστατεύει από πλημμύρες, μας δίνει το δροσερό του αεράκι και παρ¹ όλα αυτά εμείς το καταστρέφουμε. Αν και το δάσος είναι άψυχο έχει την ανάγκη όλων μας.

Σήμερα ο άνθρωπος διαθέτει πανίσχυρα μέσα, μπορεί να καταστρέψει αυτή τη φύση που μας δίνει τόσα πολλά. Ο άνθρωπος πιστεύει ότι κάνει τον πολιτισμό καλύτερο, ενώ αντίθετα τον αυτοκαταστρέφει καίγοντας το για μία πολυκατοικία. Νομίζει ότι όσο και να το καταστρέψει θα είναι νέο όπως ήταν. Ο άνθρωπος δεν υπολόγισε καθόλου ότι το δάσος δεν είναι ανεξάντλητη πηγή προϊόντων και πλούτου, κόβει τους κορμούς των δέντρων και βάζει φωτιές καίγοντας τεράστιες δασικές εκτάσεις για να οικοδοποιήσει, χωρίς να σκεφτεί τις καταστροφικές ενέργειές του. Με αυτές τις ενέργειες μείωσε τα δάση του. Σήμερα, βλέπουμε το φοβερό έγκλημα που κάναμε κατά της φύσης.

Με όλα αυτά δεν καταφέραμε τίποτα, μόνο κάτι εναντίον μας. Να μολύνουμε την ατμόσφαιρα από την έλλειψη οξυγόνου η αλυσίδα των ζώων. Τώρα πια έχουν χαθεί τα ζωηρά χρώματα και τώρα δεν μπορούμε να σκεπάσουμε το τσιμέντο.

Χριστόφορος Γκόγκος, ΣΤ'2

"Επίσκεψη σε νοσοκομείο"

Κάθε άλλο ευχάριστος ήταν οι εντυπώσεις μου από την επίσκεψη μου στο νοσοκομείο, που έτυχε να μεταφερθεί επειγόντως ο παππούς μου. Δεν κινδύνευε βέβαια, και γι' αυτό η ψυχική διάθεσή μου, ξεκινώντας από το σπίτι, ήταν καλή. Η κρίση είχε περάσει και βρισκόταν στην ανάρρωση. Δεν ήταν λίγες οι φορές που είχαμε αναστατωθεί εξαιτίας της καρδιάς του.

Χωρίς να καταλάβω, πλησίασα την αυλή του νοσοκομείου. Η καρδιά μου χτύπησε δυνατά. Σιωπή παντού. Λίγη η κίνηση στο θυρωρείο. Η ώρα των επισκέψων αργούσε ακόμη, αλλά εγώ είχα άδεια από το γιατρό λόγω της επείγουσας κατάστασης του παππού μου. Ανέβηκα τρέχοντας. Τον βρήκα καλά. Δίπλα του στεκόταν η γιαγιά μου. Η νοσοκόμα πηγαινοερχόταν με τεταμένη την προσοχή ν' απαντήσει σε κάθε πρόσκληση. Ο θάλαμος ήταν μεγάλος. Άλλοι έντεκα ασθενείς νοσηλεύονταν εκεί μέσα. Άλλοι βρίσκονταν σε κρίσιμη κατάσταση, άλλοι σε πιο ελαφριά. Πόσο κινδύνευαν, άραγε; Πόσοι θα επιζήσουν, πόσοι θα πεθάνουν;

Η εικόνα στο νοσοκομείο είναι η ίδια καθημερινά. Κάθε πρωί και κάθε βράδυ οι νοσοκόμες φέρνουν τα φάρμακα, θερμομετρούν τους ασθενείς, αλλάζουν τις πληγές ή ρυθμίζουν τον ορό που τροφοδοτεί τον ασθενή. Ένας τεράστιος διάδρομος σε σχήμα Π διασχίζει κάθε όροφο του νοσοκομείου και συνδέει τους θαλάμους, που ο καθένας εξυπηρετεί και διαφορετικές παθήσεις. Η μητέρα που ήταν κι αυτή εκεί μου εξήγησε ότι οι γιατροί επισκέπτονται κάθε πρωί τους ασθενείς, διαβάζοντας το ιατρικό δελτίο καθενός. Σ' άλλους θ' αλλάξουν θεραπεία, σ' άλλους θα δώσουν το πολυπόθητο εξιτήριο, άλλους θα οδηγήσουν στο χειρουργείο. Είναι η πιο κρίσιμη κατάσταση που θα βρεθεί ένας ασθενής. Και όμως, καθένας ελπίζει ότι θα γίνει καλά. Το νοσοκομείο είναι καταφύγιο ελπίδας, οι γιατροί με τις άσπρες ποδιές είναι στα μάτια των ασθενών σωτήρες. Και πραγματικά, στις μέρες μας η επιστήμη έχει κάνει θαύματα σε περιπτώσεις που πριν είκοσι χρόνια δεν μπορούσε ούτε να διανοηθεί κανείς. Αρκεί να σκεφτούμε τις μεταμοσχεύσεις μελών του σώματος και τις πλαστικές εγχειρήσεις για να ελπίσουμε την πρόοδο και την επιτυχία σ' όλους τους τομείς που περιμένουμε.

Η επιστήμη έχει ν' αντιμετωπίσει ακόμη πολλές ασθένειες και τη σοβαρότερη απ' όλες, τον καρκίνο. Δε σταμάτησε, όμως, ποτέ να ασχολείται με την ανεύρεση των αιτιών που την προκαλεί. Πρέπει να είμαστε αισιόδοξοι για το λαμπρό μέλλον της ιατρικής επιστήμης.

Ευτυχία Ζαφείρη, ΣΤ'2

"Ανοιξιάτικος περίπατος στην εξοχή"

Σ' όλες τις εποχές του χρόνου οι περίπατοι στην εξοχή είναι ευχάριστοι, όμορφοι και εντυπωσιακοί, αλλά ένας περίπατος στην ανοιξιάτικη φύση είναι ασύγκριτος σε ομορφιά και έχει πολλά να μας προσφέρει.

Από καιρό λαχταρούσα τον περίπατο στην εξοχή. Ο πόθος μου αυτός πραγματοποιήθηκε. Μια ανοιξιιάτικη μέρα με την φίλη την Βάσω πήγαμε στο δάσος. Ήταν ένα ανοιξιιάτικο πρωινό, που δε θα το ξεχάσω ποτέ. Ξεκινήσαμε με τη φίλη μου γεμάτες χαρά και κέφι. Ο ουρανός ήταν γαλανός και πεντακάθαρος. Οι πρώτες ακτίνες του ήλιου χρύσιζαν τη φύση. Το ανοιξιιάτικο πρωινό αεράκι μας χαίδευε τα πρόσωπα και σκόρπιζε παντού μεθυστικές ευωδιές. Περπατούσαμε βιαστικά, ανυπόμονοι, να βγούμε έξω από το χωριό, να βρεθούμε ανάμεσα στην ολάνθιστη φύση. Γρήγορα αφήσαμε πίσω μας τα τελευταία σπίτια του χωριού. Τι όνειρο ομορφιάς παρουσιαζόταν τώρα μπροστά μας. Η φύση ήταν ντυμένη μ' ένα απέραντο καταπράσινο χαλί, κεντημένο με αμέτρητα πολύχρωμα και ευωδιαστά αγριολούλουδα. Μαγεμένες από το πανηγύρι της άνοιξης προχωρούσαμε προς το δάσος. Παντού ομορφιές. Ω, τι θέαμα ήταν εκείνο! Χρωματιστά λουλούδια, κάθε λογής, σκορπούσαν το μεθυστικό τους άρωμα στη φύση. Παπαρόνες κατακόκκινες σαν φωτιά, σαν πύρινες γλώσσες στόλιζαν το ποικιλόχρωμο ανοιξιιάτικο χαλί. Στον κάμπο οι γεωργοί χαρούμενοι καλλιεργούσαν τα χωράφια.

Σε λίγο φτάσαμε στο δάσος. Νιώσαμε τον αρωματισμένο αέρα. Τα μάτια μας χόρτασαν ομορφιά και πρασινάδα, νιώσαμε μια ανέκφραστη χαρά και μια ξεκούραση ψυχική. Δέντρα τεράστια, πανύψηλα έλατα, όλα μας χαμογελούσαν και μας καλωσόριζαν. Τα πουλιά ευτυχισμένα κι αυτά, πετούσαν από κλαδί σε κλαδί και κελαηδούσαν ανοιξιιάτικους ύμνους. Τα έντομα βούιζαν αδιάκοπα, και γύριζαν από λουλούδι σε λουλούδι. Στην πράσινη πλαγιά αρνάκια χαίρονταν την άφθονη τροφή, τον αέρα, τον ήλιο, έτρεχαν και χόρευαν, γεμάτα ζωντάνια. Παραπέρα ακούγονταν η γλυκιά φλογέρα του βοσκού. Τρέχαμε εδώ κι εκεί, κυλιόμασταν στο πράσινο χορτάρι. Χορταίναμε την παραμυθένια ομορφιά της ανοιξιιάτικης φύσης. Το μεσημέρι πήραμε το δρόμο του γυρισμού. Εφθασα στο σπίτι γεμάτη χαρά και θαυμασμό.

Βούλα Γρηγορίου, ΣΤ'2

"Η αρχή και το τέλος ενός ταξιδιού"

Το δάσος του χωριού μου δεν απέχει παραπάνω από είκοσι λεπτά από το σπίτι που μένω. Τα ξαδέρφια μου κι εγώ είμαστε από τους λίγους τυχερούς επισκέπτες του. Δε χάνουμε ευκαιρία να το ανιχνεύσουμε πιθαμή με πιθαμή. Πολλές φορές έτυχε να βραδιάσουμε εκεί. Συνήθως περιπλανιόμαστε στο μεγάλο λόφο που υψώνεται μπροστά μας. Ψηλότερα το δάσος γίνεται πιο άγριο και πυκνό και μας φοβίζει.

Για να φτάσουμε στο δάσος περνάμε ένα μικρό γεφυράκι. Μας βοηθάει να περάσουμε εύκολα το μικρό ρυάκι που πηγαίνει στον μικρό ερειπωμένο νερόμυλο. Προχωρώντας ακόμα λίγο βλέπουμε τρεις στράτες, εμείς ακολουθούμε πάντοτε τη δεύτερη που μας βγάζει στο μικρό βασιλείο μας. Τα πουλάκια που μας καταλαβαίνουν μας υποδέχονται με δυνατά τιτιβίσματα. Από ψηλά το κρύο και το δροσερό αεράκι μας αγγίζει το πρόσωπο και καθαρίζει τα πνευμόνια μας. Δέντρα,

λουλούδια, έντομα, πουλιά μας καλωσορίζουν. Από τα ξαδέρφια μου ο Γιώργος και η Λένα μπήκαν σ' ένα μονοπάτι που για να προχωρήσουν έπρεπε να σπάσουν με τα χέρια τους τα κλαδιά που το κρύβανε. Εγώ ανέβηκα σε μια γέριχη βελανιδιά. Πόσα χρόνια να ζούσε άραγε; Εκεί πάνω έπαιζα κρυφτό με τις αδιάκριτες ακτίνες του ήλιου που με θάμπωναν κι εμπόδιζαν το σκαρφάλωμά μου. Σε λίγο κατέβηκα και κάθισα λίγο να ξεκουραστώ.

-Αμαλία! Αμαλία, άκουσα τα ξαδέλφια μου , έλα να δεις!

Ετρεξ-α και τους έφτασα. Ήταν μια μικρή πηγούλα με κρύο δροσερό νερό! Μέσα στη δίψα που είχαμε, τρέξαμε όλοι και με μια ανάσα αρχίσαμε να πίνουμε. Ακολουθώντας ένα μονοπάτι είδαμε μια άσπρη εκκλησία.

- Παιδιά, τους είπα, είναι η εκκλησία της Αγίας Παρασκευής. Η γιαγιά μου μου είχε μιλήσει για αυτή και μου είχε πει πως έχει και τα Άγια Λείψανά της. Πάμε να προσκυνήσουμε.

Σε λίγο φτάσαμε αλλά ήταν κλειδωμένη. Προσευχηθήκαμε απ' έξω και φύγαμε. Είχε αρχίσει να βραδιάζει και τα πόδια μας είχαν αρχίσει να βαραίνουν. Κατηφορίσαμε γοητευμένοι για το δρόμο της επιστροφής.

Σε λίγο χαθήκαμε δεν ξέραμε από πού να πάμε γιατί είχε σκοτεινιάσει και το δάσος ήταν πυκνό. Τότε καταλάβαμε ότι ήμασταν πιο μακριά από το χωριό. Τα μονοπάτια ήταν πολλά, αυτό που ακολουθούσαμε νομίζαμε ότι ήταν ατέλειωτο, ωστόσο τα άγρια ζώα φώναζαν και αυτό μας έκανε να φοβηθούμε πιο πολύ. Σε λίγο το μονοπάτι τελείωσε και βρεθήκαμε σε ένα ξέφωτο γεμάτο από ερειπωμένα σπίτια. Ήταν το παλιό χωριό. Η μαμά μου και η γιαγιά μας είχαν μιλήσει πολλές φορές γι' αυτό, τώρα όμως είχαμε να περάσουμε κάπου τη νύχτα μας και το πρωί να ξεκινήσουμε, ανοίξαμε ένα σπίτι. Μόλις μπήκαμε μερικές νυχτερίδες έκαναν την εμφάνισή τους και μας τρόμαξαν. Ενας γκρεμισμένος τοίχος ήταν στο τέλος του δωματίου. Μπαίνοντας μέσα είδαμε ένα μεγάλο κρεβάτι που οι αράχνες το χρησιμοποίησαν για να χτίσουν τις φωλιές τους. Ανεβήκαμε στο δεύτερο πάτωμα από κάτι σκάλες που μόλις τις πατούσες έτριζαν. Μόλις φτάσαμε είδαμε έναν μεγάλο διάδρομο, αριστερά και δεξιά ήταν τρεις μεγάλες πόρτες. Ανοίξαμε την πρώτη μπήκαμε μέσα και είδαμε δύο μεγάλα κρεβάτια και μείναμε να περάσουμε εκεί τη νύχτα μας. Στο τέλος του δωματίου είχε ένα μεγάλο παράθυρο που μπορούσαμε να βλέπουμε τον ουρανό. Σε λίγο κοιμηθήκαμε. Το πρωί μας ξύπνησε μια αχτίδα ήλιου. Σηκωθήκαμε και βγήκαμε έξω. Προχωρώντας είδαμε έναν βοσκό και του ζητήσαμε να μας δείξει το δρόμο που θα βγαίναμε στο χωριό. Εκείνος μας πήγε ως εκεί και μας είπε πως έπρεπε να ακολουθήσουμε ένα μονοπάτι που δεν το είχαμε δει καν. Τον ευχαριστήσαμε και ακολουθήσαμε το μονοπάτι. Σε λίγο βγήκαμε στον κεντρικό δρόμο και από εκεί φτάσαμε εύκολα στο χωριό.

Έτσι εγώ και τα ξαδέρφια μου καταλάβαμε ότι τα ταξίδια στο βουνό είναι μια δύσκολη περιπέτεια.

Αμαλία Δούκα, ΣΤ1

"Η καλύτερη μου φίλη"

Η αλήθεια είναι πως έχω αρκετές φίλες, όμως η πιο αγαπημένη μου είναι η Ευτυχία. Είναι ένα ψηλό κορίτσι με καστανά μάτια και μαύρα μαλλιά. Την γνωρίζω εδώ και τέσσερα χρόνια.

Η μητέρα μου έλεγε σε μένα και στον αδελφό μου να προσέχουμε τις παρέες που κάνουμε. Έχω καταλάβει εδώ και τέσσερα χρόνια τι κοπέλα είναι η Ευτυχία για να κάνω παρέα μαζί της.

Την γνώρισα στο σχολείο. Όλα τα παιδιά ήξεραν πως θα έρθουν τρία κορίτσια στην τάξη μας. Δε μου ερχόταν καν στο μυαλό πως μία από αυτές τις κοπέλες θα γινόταν η καλύτερή μου φίλη. Όταν γνωριστήκαμε καλά καταλάβαμε πως ταιριάζαμε απόλυτα. Όσο περνούσε ο καιρός η φιλία μας γινόταν όλο και πιο στενή.

Δεν έχω τσακωθεί ποτέ μαζί της παρά μόνο μια φορά. Τότε θυμάμαι εγώ είχα φταίξει. Η Ευτυχία δε θα έφτανε ποτέ σ' ένα τέτοιο σημείο, αλλά κι αν έφτανε θα έκανε το παν για να ξαναγίνουμε φίλες.

Την αγαπώ τόσο αυτή την κοπέλα, που θα στεναχωριόμουν πολύ αν της συνέβαινε κάτι κακό, όπως θα στεναχωριόταν κι αυτή για μένα. Θα ένιωθα μεγάλη χαρά, αν αυτή η φιλία συνεχιζόταν για πάντα με την ίδια αγάπη που υπάρχει σήμερα.

Ελένη Χαλκιά, ΣΤ'2

"Το καλύτερο επάγγελμα"

Όσοι εργάζονται με ευσυνειδησία, οποιαδήποτε εργασία και αν κάνουν, είναι αξιέπαινοι. Αξιοκατάκριτοι είναι μονάχα οι οκνηροί, που τίποτα δεν προσφέρουν και ζουν σε βάρος της κοινωνίας.

Είπαμε πιο πάνω ότι, όσοι εργάζονται, και μάλιστα εργάζονται με ευσυνειδησία, είναι αξιέπαινοι. Δεν έχει καμία σημασία το είδος της εργασίας που κάνει ο καθένας. Ο λούστρος, ο επιστήμονας, ο εργάτης, ο έμπορος, ο γεωργός και ο κτηνοτρόφος, όλοι είναι απαραίτητοι και χρήσιμοι στην κοινωνία. Δεν μπορούμε, και ούτε είναι σωστό, να περιφρονήσουμε το λούστρο και τον εργάτη και να επαινέσουμε τον επιστήμονα ή τον έμπορο. Είναι περισσότερο αξιέπαινος ο λούστρος που βρίσκεται καθισμένος από το πρωί ως το βράδυ στη γωνιά του δρόμου ή ο εργάτης που εργάζεται ευσυνείδητα, παρά ο ασυνείδητος επιστήμονας.

Γιατί ποια αξία μπορούμε να δώσουμε στον εκμεταλλευτή γιατρό, που χρησιμοποιεί το επάγγελμά του, όχι για την ανακούφιση της δυστυχίας, αλλά μονάχα σα μέσο πλουτισμού, εύκολης και χαρούμενης ζωής; Ποιος είναι πραγματικά ηθικός άνθρωπος, ο γιατρός αυτός ή ο ευσυνείδητος λούστρος, ο φτωχός αυτός, αλλά τίμιος βιοπαλαιστής, που όλες τις εποχές του χρόνου, με φοβερή ζέστη ή με διαπεραστικό

κρύο και βροχή, προσπαθεί να εξοικονομήσει τα απαραίτητα χρήματα για τη συντήρηση της οικογένειάς του;

Όλα τα επαγγέλματα είναι χρήσιμα και το ένα συμπληρώνει το άλλο. Ούτε ο έμπορος μπορεί να ζήσει δίχως τον εργάτη, τον υπάλληλο, το γεωργό, αλλά ούτε και ο εργάτης ή ο γεωργός, δίχως τους άλλους επαγγελματίες. Αν θέλουμε να κάνουμε διάκριση ανάμεσα στους ανθρώπους και να τους κατατάξουμε σε κατηγορίες, τότε πρέπει να έχουμε σαν μέτρο τη συμπεριφορά τους στην κοινωνία και την οικογένεια τους, δηλαδή την ηθικότητα τους. Ανάμεσα σε δύο εργάτες αξιέπαινος είναι ο τίμιος και εργατικός και όχι ο ανήθικος και οκνηρός εκείνος που έχει βάλει τον εαυτό του στην υπηρεσία της επιστήμης και της κοινωνίας και όχι εκείνος που στο όνομα της επιστήμης εκμεταλλεύεται τους συνανθρώπους του.

Γιώτα Καρναβά, ΣΤ'2

"Όταν ξυπνώ και ετοιμάζομαι για το σχολείο μου"

Είναι πρωί. Η μητέρα μου έχει σηκωθεί από πολύ νωρίς. Άναψε τη σόμπα κι ετοίμασε τον καφέ του πατέρα, που θα φύγει για τη δουλειά του. Προτού να φύγει ο πατέρας, ανοίγει η πόρτα της κάμαρας μου μου σιγά σιγά, πλησιάζει στο κρεβάτι μου, με χαϊδεύει απαλά στο κεφάλι και μου λέει:

' - Σήκω παιδί μου να ετοιμαστείς για το σχολείο σου. Εγώ μουρμουρίζω νευριασμένος και γυρίζω από τ' άλλο πλευρό.

- Σήκω γιατί άργησες ακούω μες τον ύπνο μου τώρα τη φωνή της μητέρας μου.

Εγώ όμως δεν αποκρίνομαι. Γυρίζω πάλι και κουκουλώνομαι καλύτερα.

- Σήκω γρήγορα μου λέει ξανά εκείνη με κάπως αυστηρότερη φωνή. Αλλάζω κι εγώ τακτική, μια κι είναι έτσι, και της λέω παρακαλεστικά:

- Αφησέ με να κοιμηθώ λιγάκι ακόμα, μητερούλα μου, είναι νωρίς για το σχολείο.

- Α! τώρα δε σου χαρίζω κάστανα. Θ' αρπάξω το σκουπόξυλο κι αν θέλεις μη σηκωθείς.

Και μια και τα πράγματα ζορίσανε και φτάσανε ως το σκουπόξυλο, αναγκάζομαι να πεταχτώ απ' το κρεβάτι μου, για να αποφύγω τις σκουποξυλιές. Η αδερφή μου παρακολουθώντας στη σκηνή έχει ξυπνήσει και χαμογελά κάτω από την κουβέρτα της. Αυτή είναι απογευματινή στο σχολείο και δε νοιάζεται. Καλότυχη, λέω μέσα μου και ψάχνω να βρω και να φορέσω τις παντόφλες μου. Έλα όμως που δεν τις βρίσκω και τις δύο. Κι η μητέρα ξανάρχεται πάλι στο δωμάτιο μου και με βρίσκει να σέρνομαι σαν τυφλοπόντικας κάτω από το κρεβάτι μου.

- Τι κάνεις κάτω από το κρεβάτι; Έλα παιδάκι μου καμιά φορά, ετοιμάσου η ώρα πέρασε.

- Μαμά έχασα την παντόφλα μου. Να τη βρω κι έρχομαι αμέσως. Η παντόφλα ήταν κρυμμένη κάτω και στην άκρη από το κρεβάτι μου. Την είχε τραβήξει εκεί παίζοντας ο γάτος μας ο Καψάλης. Τις φοράω κι αμέσως τρέχω στη βρύση να πλυθώ.

- Ως το νερό είναι πολύ κρύο, ξεφώνισα δυνατά.

Κι η μητέρα τότε δε χάνει καιρό, έρχεται, μου κολλάει δύο στο σβέρκο και με χώνει σπρώχνοντας με, κάτω από τη βρύση.

- Ελα εδώ και θα σου δείξω εγώ, μου λέει, μουρμούρη, ε μουρμούρη. Με πλένει με τα χέρια της, ενώ εγώ φωνάζω από το κακό μου.

- Ωχ, ωχ! Ξεπάγιασα, κοκάλιασα!

Σπουπίζομαι γρήγορα γρήγορα, τη μόνη δουλειά που κάνω με γρηγοράδα, κι αρχίζω να βγάζω τις πιτζάμες μου. Πάλι όμως αργά κι η μητέρα ξαναβάζει τις φωνές. Στη βιασύνη μου απάνω βάζω το παντελόνι ανάποδα. Δεν μπορώ να κρατήσω τα γέλια κι αρχίζω τα χαχανητά. Η μητέρα με περιλαβαίνει πάλι. Να και τούτη, να και την άλλη. Τώρα γελώ μαζί και κλαίω. Ρίχνω μια ματιά στο ρολόι. Οχτώ και είκοσι η ώρα. Αναγκάζομαι να γίνω γρήγορος. Έχω όμως ακόμα και το γάλα μου να πιω, κι αν καίει και λίγο πάλι θα με χασομερήσει. Η μητέρα όμως που ξέρει τις ιδιοτροπίες μου, μου το δίνει κρυφά. Το πίνω με μια αναπνοή, αρπάζω την τσάντα μου και τρέχω βιαστικός για το σχολείο μου. Μόλις προλαβαίνω.

Α, δεν είναι δουλειά αυτή, λέω με το νού μου! Αύριο θα ετοιμαστώ γρήγορα. Την άλλη μέρα όμως πάλι τα ίδια. Και συνέχεια τα ίδια.

Δημήτρης Ντίμης, ΣΤ'2

"Τι μπορούμε να κάνουμε, για να γίνει καλύτερος ο κόσμος μας"

Τα σημερινά παιδιά που υποφέρουν από πείνα, είναι παιδιά σκελετωμένα και θύματα του σημερινού κόσμου.

Υπάρχουν πλούσιες χώρες, όπου οι άνθρωποι αρρωσταίνουν και πεθαίνουν απ' την υπερκατανάλωση προϊόντων, υπάρχουν και χώρες, όπου οι άνθρωποι στερούνται και τα απαραίτητα.

Κάθε χρόνο ξοδεύονται δισεκατομμύρια χρήματα για προϊόντα που σε λίγο θα καταλήξουν στα σκουπίδια. Δισεκατομμύρια ξοδεύονται και για όπλα και μέσα εξολόθρευσης του ανθρώπου.

Αν τα μισά από αυτά τα χρήματα τα διαθέταμε για την παραγωγή και αγορά τροφίμων, ρούχων κλπ, η ανθρωπότητα θα γλίτωνε. Αν πάψουμε να είμαστε καταναλωτικοί, αν γίνουμε πιο ολιγαρκείς, αν και αν και αν, ίσως κάτι θα μπορούσε να γίνει.

Αν βοηθήσουμε τους ανθρωπιστικούς οργανισμούς (Διεθνής Ερυθρός Σταυρός, Unicef κ.α.) οι άνθρωποι εκείνοι δε θα έχουν τόσα προβλήματα. Αν όλοι οι άνθρωποι ενώσουμε τις φωνές, τις δυνάμεις μας και πιέσουμε τις κυβερνήσεις να κάνουν κάτι γι' αυτούς τους ανθρώπους να σταματήσουν τους πολέμους να βοηθήσουν αυτούς τους ανθρώπους όχι μόνο με ελεημοσύνη σε τρόφιμα και φάρμακα, αλλά με ενίσχυση της τοπικής οικονομίας, εκσυγχρονισμό της παραγωγής, κυρίως στη γεωργία και στην κτηνοτροφία, μπορούμε να ελπίζουμε περισσότερο.

Αυτό που χρειάζεται να αλλάξουμε κυρίως είναι ο τρόπος ζωής μας και η στάση μας απέναντι στα προβλήματα των άλλων. Ας σταματήσουμε να νοιαζόμαστε τόσο πολύ για τον εαυτό μας κι ας νοιαστούμε και λίγο για τους άλλους. Διαφορετικά δε δικαιούμαστε να θεωρούμε τους εαυτούς μας πολιτισμένους. Γιατί πολιτισμός υπάρχει εκεί που ο άνθρωπος αντιμετωπίζεται σαν το κέντρο του κόσμου και όχι σαν το γρανάτζι μιας μηχανής. Και πολιτισμός με εκατομμύρια νεκρά παιδιά κάθε χρόνο από την πείνα, δε νοείται.

Νίκη Μπίνα, ΣΤj

"Το τσίρκο όπως το είδα στην τηλεόραση"

Ανάμεσα στα πολλά θεάματα που παρουσιάζει η τηλεόραση, που τις περισσότερες φορές δεν έχουμε τίποτα να κερδίσουμε, παρακολουθώντας τα, παρουσιάζει, ευτυχώς, και μερικά πολύ χρήσιμα. Μια μέρα είχα την ευκαιρία να παρακολουθήσω στην τηλεόραση ένα μεγάλο τσίρκο. Ήταν το τσίρκο "Μεξικάνο", όπως διάβασα στην αρχή. Ήταν θαυμάσιο. Το παρακολουθούσες ορισμένες φορές με κομμένη την ανάσα, όταν έβλεπες τους ακροβάτες να κάνουν επικίνδυνα νούμερα. Να πετάγονται από το ένα σκοινί στο άλλο, να κάνουν τούμπες στον αέρα, να περπατάνε πάνω στα

σκοιινιά. Το ίδιο πάγωνε το αίμα σου, όταν έβλεπες τους μοτοσικλετιστές να κάνουν το γύρο του θανάτου.

Εβλεπες μετά διάφορα ζώα να ενεργούν σαν άνθρωποι. Πιθήκους να οδηγούν ποδήλατα, άλογα και αρκούδες να χορεύουν, λιοντάρια και τίγρεις να πηδάνε μέσα από στεφάνια με φωτιές γύρω. Εκείνο που με τρόμαξε ειλικρινά, ήταν όταν είδα μια τίγρη να ανοίγει διάπλατα το στόμα της και ο θηριοδαστής να βάζει μέσα το κεφάλι του. Ευτυχώς που ακολούθησαν τα νούμερα με τους κλόουν κι έτσι συνήλθα λίγο από το φόβο μου.

Άντρες και γυναίκες ντυμένοι με παρδαλά ρούχα και με κάτι περίεργα σουλούπια γέμισαν το τσίρκο. Κρέμονταν στα σκοιινιά, πηδούσαν σαν ελατήρια, σκαρφάλωναν σαν γάτες, χόρευαν, έκαναν τούμπες και δημιουργούσαν έναν πανζουρλισμό. Σε λίγο ήρθαν μερικοί νάνοι που φορούσαν κάτι περίεργα μπιχλιμπίδια στο σώμα και στο κεφάλι. Έκαναν ένα σωρό σκανδαλιές μεταξύ τους και διάφορες γκάφες που σου προκαλούσαν άφθονο γέλιο. Ένας ζαβολιάρης νάνος πήρε στα χέρια του ένα μεγάλο χωνί και φώναξε να έρθει ο μεγάλος μάγος. Δεν άργησε να εμφανιστεί ένας ταχυδακτυλουργός, ο οποίος με κατέπληξε. Εβγαζε μέσα από το καπέλο του περιστέρια, από τα μανίκια του κουνέλια, από το στόμα του αναμμένα μαντίλια. Ακόμη πετούσε στον αέρα και έπιανε με μεγάλη ευκολία αναμμένα δαδιά.

Όλα αυτά τα έβλεπα με μεγάλη απορία και θαυμασμό. Μου άρεσαν τόσο πολύ που αν το ξαναέβλεπα θα το ξαναπαρακολουθούσα με την ίδια απορία και θαυμασμό.

Ορέστης Θεοδώρου, ΣΤ'3

"Πρώτη φορά σε τσίρκο"

Στην πόλη μας κάποια μέρα είδα στους τοίχους να διαφημίζουν σε μια μεγάλη αφίσα, άγρια ζώα και μία γυναίκα τυλιγμένη με ένα φίδι. Διαβάζοντας είδα πως είχε έρθει το τσίρκο "MEDRANO". Πηγαίνοντας σπίτι το είπα στους γονείς μου και αυτοί με πήγαν το ίδιο εκείνο βράδυ.

Το τσίρκο είχε στηθεί σε ένα μεγάλο πάρκινγκ έξω από τον πόλη. Στη μέση είχε μια μεγάλη σκηνή και γύρω-γύρω τροχόσπιτα και κλουβιά γεμάτα ζώα. Έτσι όπως ήταν φωτισμένο από μακριά φαινόταν σαν εξωπραγματικό.

Μπήκαμε μέσα. Στη μέση υπήρχε ένας χώρος άδειος και γύρω-γύρω καθίσματα. Σχοιινιά κατέβαιναν από την κορυφή της σκηνής για τους ακροβάτες. Όταν άρχισε το σόου έμεινα μαγεμένος να κοιτώ. Όλα τα άγρια ζώα που μόνο σε εικόνες είχα δει παρέλασαν μπροστά μας. Τίγρεις, λεοπαρδάλεις, ελέφαντες κ.α. Τα ζώα αυτά σου προκαλούσαν θαυμασμό και φόβο μαζί. Μετά διάφοροι ακροβάτες μας έκοψαν την ανάσα με τις επικίνδυνες φιγούρες τους. Πολύ γελάσαμε με τους κλόουν και τα αστεία τους.

Η βραδιά τελείωσε και εγώ ήμουν πολύ ευχαριστημένος για ό,τι είδα και θα μου μείνουν αξέχαστα.

Αγγελος Παπαζώης, ΣΤ'3

"Μια θύελλα στην θάλασσα"

Ο πατέρας μου είναι ναυτικός και ταξιδεύει στα καράβια, ταξιδεύει από χώρα σε χώρα. Όλοι τον περιμέναμε να έρθει κοντά να δούμε, αν είναι καλά.

Εξω είχε πολύ αέρα και κρύο, σίγουρα θα ξέσπαγε σε θύελλα. Μετά η θύελλα όλο και δυνάμωνε. Το κύμα έπεφτε με πολύ δύναμη πάνω στα βράχια και ακουγόταν πολύς θόρυβος.

Σκέφτομαι τον πατέρα μου που ταξιδεύει, ελπίζω να μην έχει τον ίδιο καιρό. Εξω ο αέρας όλο και δυνάμωνε, δεν έλεγε να σταματήσει. Στον ορίζοντα φαινόταν ένα πλοίο να παλεύει με τα κύματα. Τα κύματα έπεφταν με πολύ δύναμη πάνω στο πλοίο αλλά αυτό δεν ήθελε να παραδοθεί στα κύματα της θάλασσας.

Σιγά σιγά τα σύννεφα αραιώναν και η θύελλα όλο και υποχωρούσε. Η θύελλα σταμάτησε και ο ήλιος βγήκε από ορίζοντα.

Βασίλειος Καζάνας, ΣΤ'3

"Τι προτιμώ θάλασσα, βουνό, κάμπο και γιατί;"

Όλα μ' αρέσουν πολύ. Αλλά πιο πολύ μ' αρέσει το βουνό. Μ' αρέσει γιατί κάθε πρωί που ξυπνάω και ακούω το όμορφο κελάηδημα των πουλιών αντί τα αυτοκίνητα να τρέχουν σαν τρελά και όλους τους θορύβους της πόλης. Θα μυρίσω τα ωραία αρώματα των λουλουδιών και των δέντρων παρά την μυρωδιά από τα καυσαέρια των εργοστασίων και των αυτοκινήτων. Το καλοκαίρι στο βουνό μαζεύω τα όμορφα αγριολούλουδα που φυτρώνουν.

Κάθε καλοκαίρι εγώ μαζί με την οικογένειά μου πηγαίνουμε σ' ένα βουνό και καθόμαστε για αρκετές μέρες. Εκεί που πηγαίνουμε, κάθε καλοκαίρι, μένουν η γιαγιά και ο παππούς μου. Στο ποτάμι πηγαίνω και πλένομαι κάθε πρωί. Όταν δεν με βλέπει κανένας πέφτω μέσα στα κρύα νερά του ποταμού.

Και το χειμώνα είναι πολύ ωραία στο βουνό. Το χιόνι μοιάζει σαν ένα λευκό σεντόνι που σκεπάζει τη γη. Μπορώ να παίζω με το χιόνι όλη την ημέρα. Όταν οι γονείς μου με φωνάζουν να μπω στο σπίτι, εγώ να μην θέλω να πάω. Το βουνό εκείνη τη στιγμή μπορώ να το παρομοιάσω με έναν παράδεισο, που είμαι μέσα και κάνω ό,τι θέλω. Δεν με νοιάζει αν με φωνάζουν οι άλλοι.

Είναι σα να ζω μόνη μου. Ελεύθερη.

Γιάννα Ντίμη, ΣΤ'3

"Τι προτιμώ, βουνό, κάμπο ή θάλασσα και γιατί;"

Όλα τα μέρη είναι φανταστικά, άλλα πιο πολύ μου αρέσει το βουνό. Μ¹ αρέσει, γιατί το πρωί όταν ξυπνάω ακούω το κελάηδημα των πουλιών. Λίγο μο έξω να βγεις, αναπνέεις τον καθαρό αέρα που έρχεται με ορμή καταπάνω σου.

Το καλοκαίρι όταν λάμπει ο ήλιος, μπορείς να παίζεις χίλια παιχνίδια. Μπορείς να τρέχεις μέσα στα λιβάδια, χωρίς να έχεις το φόβο να λερωθείς. Τσαλαβουτάς μες στις λάσπες και μετά στο τέλος παίζεις και στο ποτάμι βουτώντας με τα ρούχα για να δροσιστείς από το παιχνίδι που έχεις κάνει.

Το χειμώνα το βουνό σκεπάζεται με χιόνι σαν κάτασπρο σεντόνι. Μπορείς να παίζεις και εδώ ώρες ατελείωτες με το χιόνι. Να φτιάχνεις μεγάλους, μικρούς και μεσαίους χιονανθρώπους σαν να είναι μία οικογένεια. Μπορείς επίσης να φτιάξεις σπίτια σαν αυτά που έχουν οι Εσκιμώοι.

Την άνοιξη βλέπεις τα λιβάδια γεμάτα από λουλούδια και είναι σαν να βρίσκεται στον παράδεισο.

Στις πόλεις έχει καυσαέρια. Σπάνια αν δεις λίγο χιόνι, λίγη πρασινάδα, λίγο τρεχούμενο νερό να κυλάει από πηγές. Στην πόλη δεν μπορείς να δεις την ομορφιά της φύσης.

Λαμπρινή Γιωτάκη, ΣΤ'3

"Νυχτερινός περίπατος στην πόλη των Ιωαννίνων τις παραμονές των Χριστουγέννων"

Τις παραμονές των Χριστουγέννων κατεβήκαμε στην αγορά με τους γονείς μου και την αδερφή μου για να αποφασίσουμε τι θα αγοράσουμε για τις γιορτές.

Τα καταστήματα παρουσίαζαν ό,τι καλύτερο είχαν. Είχαν υφάσματα, φορέματα κάθε είδους και γούστου, αστραφτερά κοσμήματα, παιχνίδια. Σε κάθε κατάστημα υπήρχε κι ένας Αη-Βασίλης και μοίραζε δώρα στα παιδιά. Στις βιτρίνες βλέπαμε τις εικόνες της Γέννησης του Χριστού, τη φάτνη και την προσκύνηση των Μάγων.

Αφάνταστη ποικιλία στα παιδικά παιχνίδια: παιχνίδια ελληνικά, ευρωπαϊκή γιαπωνέζικα, άλλα παιχνίδια ακριβά και άλλα φτηνά. Ο κόσμος μπορούσε να αγοράσει όλα αυτά παιχνίδια;

Οι μητέρες κρατούσαν από το ένα χέρι μια σακούλα με δώρα και στο άλλο χέρι τα παιδιά τους. Τα παιδιά δεν ξεκολλούσαν από τις βιτρίνες.

Εγώ με την αδερφή μου αγοράσαμε παιχνίδια. Η αδερφή μου αγόρασε εκπαιδευτικό σπιτάκι με σχήματα κι εγώ ένα ραδιοκασετόφωνο.

Γιώτα Αναστασίου, Γ' Λυκείου;

"Τι βλέπω από το παράθυρο του σπιτιού μου"

Είμαι πολύ χαρούμενη που δεν μένω σε πολυκατοικία. Μένω λίγο πιο έξω από τα Γιάννενα, στην εξοχή. Απ' το παράθυρο μου βλέπω πολλά χωράφια με λουλούδια, χόρτα και σιτάρι.

Τα πρόβατα βόσκουν και ο βοσκός με τα δύο ροζιασμένα του χέρια, παίζει γλυκές μελωδίες με την φλογέρα. Τα δέντρα ήρεμα πια, φιλοξενούν κάθε είδους πουλιά. Οι γεωργοί περνάνε ανάμεσα απ' τα χωράφια με τα γαϊδουράκια τους φορτωμένα με καλαμπόκι. Όλα είναι τόσο ήρεμα, τόσο αρμονικά. Πιο κάτω τα παιδιά παίζουν ώρες ολόκληρες, ξέγνοιαστα και χαρούμενα.

Τα λουλούδια στους κήπους έχουν ανθίσει. Μια κοπέλα με ρόδινα μάγουλα και μάτια σαν την θάλασσα κόβει το πρώτο τριαντάφυλλο. Όμως όλα αυτά χάνονται μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης που σήκωσε ένα αυτοκίνητο. Μακάρι να μην υπήρχανε τα αυτοκίνητα. Όλα τότε θα ήταν τόσο υπέροχα. Σαν την εικόνα του παραθύρου μου.

Ευαγγελία Σιαπάτση, ΣΤ' Λυκείου

"Συννέφιασε"

Ο ουρανός ήταν συννεφιασμένος και τα μαύρα σύννεφα τρέχουν κυνηγημένα. Ο άνεμος σηκώνει πάνω τη βρώμικη σκόνη. Τα δέντρα λυγίζουν και ο ήλιος κρύβεται πίσω από τα μαύρα σύννεφα, ενώ οι δυνατές βροντές ακούγονται από μακριά. Αμέσως ξέσπασε η μπόρα.

Όταν η βροχή σταμάτησε όλα ήταν βρεγμένα και όσες λακκούβες υπήρχαν τώρα είναι γεμάτες με νερό. Σε κάποιες κατηφόρες τα νερά κατέβαιναν σαν μικρά ποταμάκια. Από τα φύλλα που ήταν βρεγμένα έπεφταν μερικές σταγόνες. Τα παιδιά παίζουν, ανακατεύουν νερό μαζί με χρώμα και κάνουν λάσπη. Τα πουλιά άρχισαν να ξανακελαηδούν.

Ένα γλυκό ουράνιο τόξο ζωγραφίζεται στον ουρανό. Σε λίγο προβαίνει και ο ήλιος και φωτίζει. Όλα είναι καθαρά και φρεσκοπλυμένα. Είναι μια εικόνα τόσο όμορφη που ούτε ο καλύτερος ζωγράφος δεν θα μπορούσε να την ζωγραφίσει.

Αννα Ντάκου, ΣΤ'3

"Ο ψαράς"

Ένα από τα πολλά επαγγέλματα που υπάρχουν είναι αυτό του ψαρά. Ο ψαράς είναι ο εργάτης της θάλασσας και η εργασία του είναι το ψάρεμα. Στην πατρίδα μας επειδή σχεδόν γύρω γύρω έχουμε θάλασσα, υπάρχουν πολλοί ψαράδες. Έτσι οι περισσότεροι κάτοικοι των παραλιών μας και των μικρών νησιών μας είναι ψαράδες. Η δουλειά του ψαρά είναι λίγο δύσκολη και λίγο επικίνδυνη. Χρειάζεται πολλές φορές να πάει νύχτα να απλώσει τα δίχτυα ή να απλώσει τα παραγάδια του. Καμιά φορά, μάλιστα, τον πιάνει μεσοπέλαγα κακοκαιρία και τότε κινδυνεύει πολύ. Συχνά διαβάζουμε στις εφημερίδες ή ακούμε στην τηλεόραση εξαφανίσεις ψαράδων. Όταν βέβαια είναι καλός ο καιρός χαίρεται να ψαρεύει στην ήσυχη θάλασσα. Τότε είναι ολόχαρος και τραγουδά. Αν μάλιστα συμβεί να έχει επιτυχίες στο ψάρεμα και γεμίσει τη βάρκα του με ψάρια τότε η χαρά του γίνεται μεγαλύτερη.

Συνήθως ο ψαράς δεν πηγαίνει μόνος του στο ψάρεμα. Ακολουθείται από μερικούς άλλους συντρόφους του. Τα χρήματα που βγάζει από τα ψάρια τα μοιράζονται μεταξύ τους όλοι εξίσου. Πολλές φορές ο ψαράς βγαίνοντας στην πόλη ή στο χωριό φέρνει βόλτα τις γειτονιές και πουλάει τα ψάρια του. Τα έχει σ¹ ένα μεγάλο πανέρι που κρατά πάνω στο κεφάλι του και φωνάζει δυνατά: "Ψάρια φρέσκα, ψάρια". Οι νοικοκυρές τον ακούν και βγαίνουν και ψωνίζουν. Ο ψαράς αναγνωρίζεται εύκολα, γιατί έχει τα παντελόνια του διπλωμένα. Το πιο αγαπημένο φαγητό του ψαρά είναι τα ψάρια. Του αρέσει να το μαγειρεύει συχνά ο ίδιος. Ξέρει πολλούς τρόπους για να τα μαγειρεύει και να τα κάνει πάντα πολύ νόστιμα.

Θανάσης Πέτσιος, ΣΤ'3

"Περιγράψω ένα άθλημα που μου αρέσει"

Εμένα μου αρέσει πιο πολύ το μπάσκετ ή αλλιώς καλοθοσφαίριση. Αυτό παίζεται με πέντε παίκτες και πέντε αναπληρωματικούς. Το γήπεδο έχει διαστάσεις 24x16 μ. Η μπασκέτα έχει ύψος 3,15 μ. και η μπάλα ζυγίζει 700 γρ.

Στο μπάσκετ δεν πρέπει να κλωτσάμε την μπάλα, αλλά ούτε και να την κρατάμε στα χέρια, αλλά να την χτυπάμε στο έδαφος με το ένα χέρι και να μην κάνουμε βήματα, δηλαδή να μην περπατάμε χωρίς να σκάμε την μπάλα.

Στο μπάσκετ υπάρχουν πολλά είδη για σουτ. Το τζαμσουτ, το μπάσιμο, η ελεύθερη βολή, κάρφωμα, λείαπ, σουτ τριών πόντων. Ο προπονητής έχει δικαίωμα να κάνει όσες αλλαγές θέλει. Ένας παίκτης βγαίνει έξω, όταν έχει κάνει πέντε φάουλ. Όταν αρχίσει το παιχνίδι γίνεται τζάμπολ με δύο ψηλούς παίκτες που προσπαθούν να πάρουν την μπάλα. Το παιχνίδι διαρκεί σαράντα λεπτά, που χωρίζονται σε δύο ημίχρονα των είκοσι λεπτών το καθένα.

Κάθε προπονητής δικαιούται δύο ταϊμάουτ στο πρώτο ημίχρονο και δύο στο δεύτερο. Το κάθε ταϊμάουτ διαρκεί εξήντα δευτερόλεπτα. Στο μπάσκετ το καλάθι είναι στρογγυλό και έχει δίχτυ.

Εκεί υπάρχουν δύο διαιτητές που πάντα πρέπει να είναι δίκαιοι. Το μπάσκετ είναι υπέροχο άθλημα.

Σόφη Συνδρεβέλη, ΣΤ'3

"Πώς θα ήθελα να είναι το σπίτι μου"

Το σπίτι μου θα ήθελα να είναι στην εξοχή με έναν πολύ μεγάλο κήπο γεμάτο λουλούδια. Τριαντάφυλλα, ζουμπούλια, γαρίφαλα, μαργαρίτες, κρινάκια κ.α.

Θα ήθελα να είχα και πάρα πολλά ζώα, προπάντων άλογα, σκύλους και γατούλες. Τρελαίνομαι για αυτά τα ζώα.

Το σπίτι μου να ήταν τεράστιο με γαλάζια παντζούρια και μια γαλάζια πόρτα. Να ζούσαμε πολλά παιδιά μαζί, ο καθένας να είχε και το δικό του δωμάτιο και σε ένα τραπέζι να τρώγαμε όλοι μαζί. Μέσα στο σπίτι να είχαμε κι ένα μεγάλο γυμναστήριο, όπου θα παίζαμε και θα γυμναζόμαστε. Φυσικά να μην λέμε και ψέματα μια τηλεόραση θα την ήθελα.

Στην κήπο να υπήρχε και μια τεράστια πισίνα και δίπλα ένα τεράστιο σιντριβάνι με ψαράκια. Εδώ που τα λέμε ένα όμορφο σπίτι με κήπο έχω στο χωριό μου με δύο γάτες κι ένα σκυλάκι και πολλά λουλούδια. Και το σπιτάκι μου καλό είναι δεν έχω παράπονο. Τα μεγαλεία δεν φέρνουν πάντα την ευτυχία. *

Βίκη Παρίκη, ΣΤ'3